

העבודות לאללה בלבד

מאת שייח' אל-אסלאם אחמד בן תימייה

בשם אללה, הרחמן, הרחום

Contents

4.....	מבוא למהדורה השנייה .....
6.....	מבוא למהדורה הראשונה.....
8.....	הדפסות הספר.....
9.....	ספר זה .....
11.....	הקדמה.....
28.....	פרק 1 – מצווה לעשות חסד.....
47.....	פרק 2 - מי המאמין יותר .....
76.....	פרק 3 – ההבדלים בין הבורא והברוא .....

מבוא למהדורה השנייה

תודה לאל תודה שלמה, והתפילה והשלום על שליחו ועבדו מוחמד, ועל כל משפחתו, חבריו ותומכיו.

זאת היא המהדורה השנייה של ספר "העבדות" לחכם ולמבין באסלאם, אחמד בן תימייה ז"ל. עם הפרשנות שלי, מגיש ספר זה לאוהבי החכם הזה ואוהבי קריאת ספריו ומדעיו, כדי שיועיל להם ותתגבר התועלת ממדעיו.

לא הוספתי הרבה פרשנויות, חוץ מפרשנויות קטנות על הכתוב, ואשר הייתי חייב להוסיף, לאחר קריאת ספרים אחרים, ובמיוחד ספר "אוסף פסקי הדין" לאותו מחבר.

בהזדמנות זאת, אני מודה שכל מעשי בני האדם, אפשר לבקרים, ולהתווכח על נכונותם. לכן אני מוכן לשמוע כל בקורת בונה, ואינה הרסנית, בתנאי של נשכח את דברת הנביא מוחמד עליו התפילה והשלום "לא יאמין האחד מכם עד שיאהב לאחיו מה שהוא אוהב לעצמו". אללה לבדו, הוא העוזר להצליח, הרי אללה שומע ונענה.

אבו חארת' אל-את'רי

שנת 1415 להיג'רה

מבוא למהדורה הראשונה

ברוך השם, אנו מודים לו ומבקשים את עזרתו ואת סליחתו וחוסים בכוחו ממעשינו הרעים, וכוונות נפשותינו. מי שמדריך אותו אללה לטוב, אין מי שיסיט אותו מדרך הישר, ומי שמסיט אללה מדרך את היישר, אין מי שידריך אותו אליה.

אני עד שאין אלוה זולת אללה, ואין לו שותף, ועד שמוחמד עבד אללה ושליחו. העבדות לאללה היא שיא מה שמשיג האדם בחיים האלה, כדי שתהיה האמצעי לרצות את אללה, ואחר כך לחיות בגן עדן. והעבדות לאללה, היא המטרה אשר ברא אללה את הכל למענה.

אללה יתעלה אמר בקוראן "לא בראתי את השדים ואת האדם אלא למען יעבדו אותי" והעבדות היא הסיבה שלמענה הורדו ספרי הקודש ונשלחו שליחי אללה יתעלה. אללה אמר בקוראן "שלחנו שליח בכל אומה, אשר אמר: עבדו את אללה, והתרחקו מהכפירה".

העבדות כוללת השלמה מלאה ואהבה שלמה. המחבר אמר שהעבדות היא מלאה ותמה בכניעות ובאהבת העבד לריבונו, ואהבת אללה לעבדו.

פסוקים רבים בקוראן דברו על עבדו האדם לריבונו ושזאת העבדות הנדרשת מהאדם ומהשדים, מזה אמירת אללה יתעלה¹ "הוי האנשים, עבדו את ריבונו אשר ברא אתכם, ואת אלה אשר ברא לפניכם, אולי תראו". פסוק זה הוא אשר בנה עליו השיח' בן תימייה ספרו זה, ספר "העבדות", העבדות לאללה בלבד, שהיא אגרת אדירה שלא נכתבה כדוגמתה על הנושא הזה מבחינת דברים יקרי ערך מידע עשיר.

לכן מצאתי שאני חייב לפרסמו ולפרשנו, כדי להגביר את התועלת ממנו. מבקש אני מריבוני שאצליח בכך, כי רק ריבוני הוא המדריך להצלחה. הוי אללה, אנא, אני מבקש לנביא מוחמד שיהיו עליו התפילה והשלום.

---

¹ בפסוק 21 בפרק 2

הדפסות הספר

אגרת "העבדות" הודפסה פעמים רבות, מהן בשנת 1962 - 1967 - 1979,
ועוד רבות. אפשר לראות בחלק מההדפסות תקלות קלות (כמו ניקוד
מילה, חסרון מילה במשפט, טעות בשיוך אמירה מאמירות הנביא מוחמד
עליו השלום, מדוע נאמר שיר מסוים על ידי המשורר וכדומה)

ספר זה

בטוח במאה אחוז שכותבו הוא השיח' הדגול אחמד בן תימייה, והוא מביא

שמות שלושה מהסופרים הידועים באסלאם והקדמונים שאמרו שאחמד

בן תימייה הוא שכתב ספר זה.

בשם אללה, הרחמן, הרחום, ובו נעזר.

השבח לאל, מודים לו, ונעזרים בו, ומבקשים ממנו סליחה ומתגוננים בו מהרוע שבנפשותינו, ובמעשינו. מי שמדריך אללה לטוב אין מי שיסיט אותו ממנו, ומי שידריכו לדרך הרע, אין מי שיצילו. אני עד שאין אלוה זולת אללה, ואין לו שותף, ועד שמוחמד שליח אללה. שח האסלאם הידוע בעמדותיו הברורות ובמעשיו הנפלאים, אחמד בן עבד אל-חלים בן תימייה נשאל על הפסוק 21 מפרק 2 האומר "הוי האנשים, עבדו את ריבונכם", הרי מהי העבדות? ומה הם סעיפיה? והאם כל הדת נכללת בעבדות? ומהו שיא העבדות? האם יש משהו מעל העבדות? והתבקש להקל עלינו את אמירותיו! זכרו לברכה השיב כך...

הקדמה

העבודות היא מילה הכוללת כל מה שאללה אוהב ומתרצה ממנו, מדיבורים וממעשים, חשופים ונסתרים, להיות בטוח שזה מה שאוהב אללה ולעשות את זה או בלבך, או בלשונך, או באברים שלך. התפילה, הצדקה, הצום, העלייה לרגל, אמירת האמת, החזרת פיקדון, יחס טוב להורים, יחסים טובים עם הקרובים, קיום הסכמים, לבקשת לעשות טוב, לבקש למנוע רע, המאבק למען אללה, יחס טוב עם השכן, המסכן, והעובר אורח, והעבד מבני האדם. יחס טוב לבהמות, התפילות, והבקשות מאללה, זכר אללה, קריאת הקוראן וספרים אחרים ועוד הרבה מהמעשים הטובים, מעשי חסד, הם מהעבודות לאללה יתעלה. כי העבודות לאללה היא המטרה שאוהב ורוצה אללה מבריאת כל הברואים וכמו שאמר² "לא בראתי את השדים והאדם, אלא למען יעבדו אותי". בזה שלח את כל השליחים כמו שאמר³ נוח לעמו "עבדו את אללה, כי אין אלוה מלבדו", וכמו נח אמרו שאר השליחים והנביאים לעמיהם.

---

² בפסוק 56 מפרק 51
³ בפסוק 59 בפרק 7

אללה אמר "וכבר אנחנו שלחנו אל כל אומה שליח לאור: עבדו את אללה, והתרחקו מהשיתוף. מהם חלק הדריך אללה, ועל אחרים נגזר בצדק לתעות"⁴. אללה אמר⁵ "ולא שלחנו לפני שליח בלי שגילינו לאמור: אין אללה זולתי, על כן עבדוני".

אמר אללה יתברך⁶ "הוי השליחים, אכלו מן הדברים הטובים, ועשו את השיר, כי יודע אני על כל אשר תעשו, וכי זו אומתכם, אומה אחת, ואני הוא ריבונכם, על כן יראו אותי".

אללה יתקדש עשה את העבודות שלו באמצעות שליחו, עד המוות. אללה יתעלה אמר "ועבוד את ריבונך עד אשר יבוא אליך הוודאי"⁷.

אמר אללה⁸ יתברך בתארו את מלאכיו ואת נביאיו "ולו כל אשר בשמיים ובארץ וכל הקרובים אליו אינם מתייהרים מכדי לעבוד אותן, ואינם מתעייפים, והם משבחים אותן ללא הפסק, יומם ולילה".

---

⁴ פסוק 36 בפרק 16
⁵ בפסוק 25 בפרק 21
⁶ בפסוקים 51-52 מפרק 23
⁷ בפסוק 99 בפרק 15
⁸ בפסוקים 19-20 מפרק 21

וגם אומר אללה "אכן אלה הנמצאים אצל ריבונך, לא יתייהרו מכדי לעבוד אותנו, והם משבחים אותנו, ולו סוגדים תמיד"⁹.

אללה גינה את הכופרים "ואמר ריבונכם: קראו לי ואענה לכם. אך אלה הגאוותנים אשר יהירים מלעבוד אותי, יכנסו מושפלים לגיהינום"¹⁰.

אללה תאר את המובחרים בעבדיו שברא כשהוא אמר "יש מעיין שממנו שותים משרתיו של אללה, אשר נובע בשפע כאוות נפשם"¹¹.

אללה אמר עוד "ועובדי הרחמן הפוסעים בארץ בצניעות, אם יפנו אליהם הבורים בגסות יאמרו שלום"¹².

גם אמר אללה¹³ שהשטן אמר "ריבוני, כשם שאפשרת לי לסטות מהדרך, אני אקשט את חטאיהם בארץ באור יפה, ואתעה את כולם, פרק לעבדיך הנאמנים, אשר בהם".

אללה אמר "אך על עבדי אין לך כל שלטון, פרט לאלה שייטעו, וילכו אחריך".

---

⁹ בפסוק 206 מסורת אל-אעארף

¹⁰ בפסוק 60 בפרק 40

¹¹ בפסוק 6 מפרק 76

¹² בפסוק 63 מפרק 25

¹³ בפרק 15 בפסוקים 39-40

ובתארו את המלאכים אמר אללה¹⁴ "אך הם אומרים: 'לקח הרחמן בן'.
ישתבח שמו, הם רק עבדים מכובדים שאינם מקדימים אותו בדיבור
ופועלים על פי צויו, הוא יודע את אשר לפניהם ואת אשר מעבר להם,
ולא יוכלו להמליץ על מי שהוא בלי רצונו, והם חרדים מיראתו".

אללה יתעלה עוד אמר¹⁵ "ואמרו 'לקח הרחמן בן', אכן, נואר הדבר שהם
אמרו, כמעט השמיים התפרצו מהדיבור הזה, והארץ נקרעה וההרים
התמוטטו, מפני שייחסו לרחמן בן, ולא יעלה על הדעת שהרחמן ייקח
בן, כי כל שוכני השמים והארץ יבואו אל הרחמן עבדים. הוא מונה וסופר
אותם, ביום תחיית המתים יבואו בנפרד".

אללה ישתבח אמר על ישוע¹⁶ שחלק מהנוצרים הדביקו לו שהוא גם
אלוה וגם נביא, , אין הוא אלא עבד, אשר שפענו לו חסד , שלחנו אותו
כמושל לבני ישראל. לכן, אמר הנביא מוחמד עליו התפילה והשלום "אל
תשבחו אותי כמו שהנוצרים שבחו את ישוע בן מרים, הרי אני עבד אללה,
על כן תאמרו עבד אללה ושליחו"¹⁷.

---

¹⁴ בפסוקים 26-28 מסורה 21

¹⁵ בפסוקים 88-95 בפרק 19

¹⁶ בפסוק 59 מסורת 43

¹⁷ צחיח אל-בוח'ארי 3445

אללה תאר את מוחמד עליו השלום כעבדו, הוא אמר "ישתבח זה אשר
נשא את עבדו"¹⁸, אללה אמר על השראתו למוחמד עליו השלום "אז
השרה אל עבדו את אשר השרה"¹⁹.

אללה יתברך אמר על תפילות מוחמד לריבונו "כאשר קם עבד אללה,
ופנה אל ריבונו בתפילה, כמעט שרמסו זה את זה בהצטופפם סביבו"²⁰.
אללה אמר "אולם אם יש בכך ספק באשר הורדנו על עבדנו, הביאו לו
סורה אחת דומה לה"²¹.

מכל הפסוקים האלה, מסיקים שכל הדת נמצאת במילה עבדות.

בספר אל-סח'יח הוכח שכשבא המלאך גבריאל אל הנביא מוחמד עליו
השלום ואל חבריו בדמות בדואי שלא אותו על האסלאם, אמר לו מוחמד
"להעיד שאין אלוה זולת אללה, ושמוחמד הוא שליח אללה. להתפלל,
להוציא זכאה, לצום הרמדאן, ולעלות לרגל אם תוכל". אז שאל המלאך
גבריאל, ומה עם האמונה? השיב מוחמד עליו השלום "להאמין באללה,

---

¹⁸ בפסוק 1 בפרק 17
¹⁹ בפסוק 10 בפרק 53
²⁰ בפסוק 19 בפרק 72
²¹ בפסוק 23 בפרק 2

ומלאכיו, ספריו, שליחיו, ושהאדם יקום לחיים אחרי המוות, ותאמין בגורל, טובו ורעו.

שאל גבריאֵל ומה עם החסד? השיב מוחמד עליו השלום "לעבוד את אללה כאילו אתה רואה אותו, כי אם אינך רואה אותו, הרי או רואה אותך" ובסוף אמרתו אמר מוחמד עליו השלום "זהו גבריאֵל, בא ללמדכם את דתכם, כלומר שהוא כלל את הכל במילה דת"

והדת כוללת כניעות, צייתנות. נאמר, הכנעתיו, והוא נכנע, ואמר "הוא עובד את אללה, ושמע לו, יציית לו וייכנע לו.

כלן הדת היא עבדות לאללה, כניעה לאללה, וצייתנות לו.

והעבדות שרצה אללה יתעלה לעבדיו, יש בה כניעות ויש בה אהבה, והיא כניעות מושלמת לאללה המובילה לאהבה מושלמת לו. מי שנכנע לבן אדם, כשהוא ושנא אותו, לא יהיה עובדו לו, ואם יאהב דבר ולא ייכנע לו, לא יעבדו אותו.

למשל, יאהב את בנו או חברו, לכן, לא מספיק לאחד מבני האדם בעבודתו את אללה, אלא חובה עליו שאללה יתעלה יהיה האהוב מכל

דבר אחר, ויטייחס אל אללה יתברך שאין עוצמתי כמוהו, ושאין אחר שצריך לאהוב, ולהיכנע ולהישמע לו, וכל מה שאתה אוהב ואינו למען אללה, ואהבתו מקולקלת, ומה שאתה חושב כאדיר או עוצמתי, חוץ מאללה יתעלה, עוצמתו מבוטלת.

אללה יתברך אמר²² "אם אבותיכם ובניכם ואחיכם ונשותיכם וקרובי משפחתכם והרכוש שהשגתם והסחורות שאתם פוחדים לאי מכירתן, והדברים שאתם מסופקים מהם, אם כל אלה אהובים עליכם יותר מאללה ומשליחו, וההתאמצות בהקרבה למענו, אז המתינו עד שיבצע אללה את הצוו שלו, ואללה לא ידריך את האנשים המושחתים. האהבה לאללה ישתבח לשליחו עליו השלום תהיה בציות לצויהם, הרי הציות לאללה ולשליחו כדי לרצות את אללה ושליחו.

אללה יתברך אמר "אך מוטב להם כי ירצו את אללה ואת שליחו"²³.

אללה יתעלה עוד אמר²⁴ "לו רק היו מסתפקים במה שאללה ושליחו נותנים להם", כלומר הנתינה הטובה היא מאללה יתעלה ומשליחו עליו

---

²² בפסוק 24 בפרק 9

²³ בפסוק 62 בפרק 9

²⁴ בפסוק 59 בפרק 9

השלום. העבדות עם כל מה שמצטרף לה מהסתמכות יראה וכו' אינם אלא לאללה לבדו.

אללה יתעלה אמר "אמור: 'הוי אנשי הספר, בואו אל מילה שווה בינינו לבינכם, אשר נעבוד רק את אללה, ולא נשתף בו דבר, ולא יתייחס איש מאתנו זה אל זה כאדון מלבד אללה', ואם יתרחקו אמור: אתם עדים כי מוסלמים אנו"²⁵.

אללה עוד אמר "לו רק היו מסתפקים במה שאללה ושליחו נותנים להם והיו אומרים: דיינו באללה, הוא ייתן לנו מחסדו, וגם שליחו ייתן לנו, ורק את אללה אנו מבקשים"²⁶.

לכן פקודות לעשות הם מאללה ושליחו, אללה אמר²⁷ "כל דבר שהשליח נתן לכם קחו, ואת כל אשר אסר עליכם הימנעו ממנו".

המוסלמים משתמשים במילה "חסב", במובן די, דיינו, רק כלפי אללה יתעלה, כי אין אללה זולתו. אללה אומר²⁸ "לאלה אשר אמרו להם

---

²⁵ בפסוק 64 בפרק 3
²⁶ בפסוק 59 בפרק 9
²⁷ בפסוק 7 בפרק 59
²⁸ בפסוק 173 מפרק 3

האנשים: הנה האויבים הכינו לכם כוח להילחם בכם, עליכם לפחד מהם', אומנם זה רק חזק את אמונתם, ואמרו: דיינו באללה שהוא הטוב במגנים".

אללה יתקדש גם אמר "הוי הנביא דיין באללה, וההולכים בעקבותיו, והמאמינים"²⁹. כלומר, מספיק לך ולמאמינים אתך, די לכם באללה.

אללה יתברך אמר³⁰ "האם אללה אינו די לעבדו הנאמן?" והעבד הוא זה שמצווה עליו לעבוד את אללה. ואללה הוא המגן העליון, והמסדר כל החיים, לכן כל מה שיצר אללה עלי עולמות נחשב העבד לאללה המאמינים מאד וגם הכופרים מאוד, אנשי גן העדן ואנשי הגיהנום, כי אולם חייבים לעשות מה שהוא מחליט, לא יכול לסור מהשמעת הזאת, לא מאמין ולא כופר, מה שאללה ירצה יהי אפילו אם הם לא רוצים, ואם הם לא ירצו, והוא לא ירצה, לא יהיה.

כמו שאללה יתברך אמר "האם יבקשו דת אחרת מזו של אללה? ולו השלים כל מי שבשמיים והארץ, אם מרצון או שלא מרצון, ואליו ישובו"³¹.

---

²⁹ בפסוק 64 בפרק 8

³⁰ בפסוק 36 מסורת אלזומר, פרק 39

³¹ בפסוק 83 מספר 3

אללה ישתבח הוא ריבון העולמים, הוא ברא אותם מקיים אותם, מפרנס אותם ומחייה אותם וממית אותם, עשוה בלבבותיהם כרצונו, מסדיר את ענייניהם. אין להם ריבון אלא הוא, און מולך זולתו. אין בורא חוץ ממנו, ואם יכירו בו או לא יכירו, אם ידעו זאת או יישארו בורים, המאמינים מהם ידעו והכירו בזה והבורים מבינם או הגאוותנים או המכחישים אינם מודים בזה ואינם משלימים על אף שהם מכירים שאללה יתעלה הוא הריבון והבורא והמפרנס. תוצאות ההכחשה הזאת, יגיעו אחרי חייהם.

אללה אמר³² "הם שללו אותם, אך הם הודות בתוכם באמתותם. כי היו חוטאים ויהירים, וראה מה היה סוף מפיצי השחיתות".

אללה אמר גם³³ "אלו אשר הענקנו להם את הספר מכירים אותו כמו שמכירים את בניהם, אך חלק מהם מתירים את הצק בידעין". עוד אמר אללה יתקדש³⁴ "הם אינם חושבים שאתה משקר, אבל המקפחים באותות אללה יכחישו".

---

³² בפסוק 14 בסורת אל-נמל

³³ בפסוק 146 בפרק 2

³⁴ בפסוק 33 בפרק 6

כשהעבד מכיר בכך שאללה הוא ריבונו ובוראו, ושהוא זקוק לו וצריך אותו, יד מהי העבדות לאללה. עובד זה יבקש מריבונו, יתחנן אליו, יסמוך עליו, אבל או שיציית לצויו או יפר אותם, ואולי יהיה עבד לריבונו או עבד לשטן או לחפץ כלשהו. עבדות כזאת אין בה הבדלים בין אנשי גן העדן ואנשי גיהינום, והעבד לא היה כתוצאה ממנה מאמין, כמו שאמר אללה "לא יאמינו רבים מהם באללה, אלא כשהם משתפים"³⁵. הרי המשתפים היו מודים שאללה ברא אותם ומפרנסם, והיו עובדים זולתו. אללה אמר "ואכן אם תשאל אותם מי ברא את השמיים ואת הארץ, יאמרו: אללה"³⁶. אללה אמר גם³⁷ "אמור 'למי הארץ ושוכניה, האם יודעים אתם?', הם יאמרו 'לאללה'. אמור 'האם לא תזכרו?'. אמור 'מי הוא ריבון שבעת הרקיעים וריבון כס המלכות האדיר?', הם יאמרו 'אללה', אמור 'האם לא תיראו'. אמור 'ביד מי מלכות כל דבר ומי הנותן מחסה כאשר אין מחסה מפניו, האם אתם יודעים?'. הם יאמרו 'זה אללה', אמור: אם כן, כיצד אתם מוקסמים?".

---

³⁵ בפסוק 106 מפרק 12
³⁶ בפסוק 38 מסורת אלזומר
³⁷ בפסוקים 84-89 מפרק 23

רבים מודים בעובדות האלה, כמעט אין הבדל בין מאמין לבין כופר, אפילו השטן הודה בפני אללה בעובדות האלה, למשל אומר אללה שהשטן אמר "ריבוני, תן לי שהות עד תחיית המתים"³⁸.

עוד אומר השטן "ריבוני, כשם שאפשרת לי לסטות מדרך הישר, אני אקשט את החטאים שלהם בארץ באור יפה ואתעה את כולם"³⁹.

עוד מצוטט השטן⁴⁰ "אתה רואה את היצור הזה אשר רוממת עלי? אם תיתן לי הזדמנות עד יום תחיית המתים, אלכוד ברשתי את זרעו, פרט למעטים מהם".

ודיבורים אחרים אשר השטן מודה בהם שאללה יתעלה ברא אותו ואת האחרים.

גם אנשי הגיהנום מצוטטים⁴¹ "ריבונו, אומללותנו גברה עלינו, והיינו אנשים תועים".

---

³⁸ בפסוק 79 בפרק 38
³⁹ בפסוק 39 בפרק 15
⁴⁰ בפסוק 62 בפרק 17
⁴¹ בפסוק 106 בפרק 23

אללה אמר "אם תראה אותם עומדים לפני ריבונם כשהוא אומר להם 'האם אין זה צדק?' והם אומרים: כן ריבוננו!"⁴².

מי שמכיר בעובדה זו, ולא נשמע לריבוני מבחינה דתית, כלומר מי שלא ציית לצווי ריבונו ונכנע לו, יהיה כשטן ומאנשי גיהנום, ואפילו לא יחשוב שהוא מבכירי המאמינים, ושבגלל גדולתו באמונה, אללה אפשר לו לא לקיים את מצוותיו להיכנע לו ולציית והנה הוא מגדולי הכופרים, ומי שטוען שאללה אפשר לשליחיו או לנביאיו המקורבים לא לעבוד אותו להיכנע לו ולציית לו כמו שהוא דורש משאר המאמינים בו טענתו או חשיבותו כפירה מאין כמוה. עד שיבין ויעשה את המוטל עליו מציות, כניעה ועבדות לאללה, ויהיה אויב לאויבי אללה יתעלה.

כל כותרת האמונה, אין אלוה זולת אללה, ומי שרוצה לבצע כותרת זאת חייב לציית, להיכנע, לעבוד את אללה, להפך מהכופרים אשר מאמינים שאללה הוא הריבון ואינם עובדים, נכנעים מצייתים לו, אלא לאחר.

כי אללה יתעלה הוא ממי שמאמין בו הלב, ואוהב אותו, נכנע לו, מציית לו, ירא אותו העובד אותו. וכך תיאר אללה יתעלה את המובחרים

---

⁴² בפסוק 30 בפרק 6

מעבדיו, וכך ציווה את שליחיו לעבוד אותו, וכך הוא אוהב את העבדות. אבל העבד במובן שמי שנכפתה עליו העבדות, אם יודה בעובדות אלה או יכחיש, הרי העניין שווה גם בין המאמין לבין הכופר. ובידיעת ההבדל בין המאמין לבין הכופר נוכל לדעת את ההבדל בין האמיתות הדתיות הכלולות בעבודתו לאללה ודת אללה שרצה לעבדיו המאמינים, ותוצאותיו זיכוי בגן עדן לנצח נצחים, לבין האמיתות הגלובליות שמשותפים בהן גם המאמין וגם הכופר, אשר מי שמאמין בהן ולא כלל בהן האמיתות הדתיות, היה מנספחי השטן ואנשי גיהנום, ולכן רואים שרבו אלה שסטו וטעו, ואפילו מהמאמינים החליקו בדרכם ונהיו מגדולי הכופרים.

שיח' עבד אל-קאדר אל-ג'ילאני אמר שהרבה אנשים כשמגיעים לנושא הגורל שותקים, כי לא רוצים להתערב בגורל שכתב אותו אללה.

האסלאם דרש מהמאמין לנסות לשנות את הרע בטוב, ולהחליף את הכפירה באמונה, כי האדם צריך לחזור בתשובה ולכר על טעויותיו או עוונותיו, אם היו, אללה יכפר למאמין החוזר בתשובה בכנות. והנביא עליו

השלום אמר "המאמין החזק עדיף על המאמין החלש, ושניהם טובים"⁴³.
המאמין החזק הוא שלא מסתפק באמונתו ומבצע אותה בינו לבין בוראו,
וזה טוב, אלא הוא מעורב בחיים, מלמד את זה, ועוזר לזה ומדבר עם זה
ומזהיר את זה, וקורא לטוב ומרחקי מהרע.

אדם זה אהוב על בוראו ועל המוסלמים והמאמין תמיד מרווח אם יישאר
נאמן לריבונו, כי אם יהיה לו רע, ינסה לדחותו ואם לא יוכל יקבלו או
ישתוק, ואם היה לו טוב, הוא מאוד מודה לאללה יתעלה, בשני הצבים
מרוויח, אבל חלק מהמאמינים טועים טעות גדולה, וכשמזדמן להם
להזיק למוסלמי וחושבים בטעות שזאת גזירת גורל, ובמקום לדחותה הם
משלימים עמה ומזיקים למוסלמי, ואומרים כמו שאמרו הכופרים⁴⁴ "לו
רצה אללה, לא היינו, ואבותינו משלפים, ולא היינו אוסרים דבר".
ועוד אמרו המשתפים⁴⁵ "ולו רצה הרחמן, לא היינו עובדים אותם".

---

⁴³ צחיח מוסלם 2664
⁴⁴ בפסוק 148 בפרק 6
⁴⁵ בפסוק 47 בפרק 36

אילו היו מתפקחים ומבינים היו יודעים שצריך להילחם בכל מאודך
ונשקך במחלות הדתיות האלה, ואם יש לך אמונה, אתה תתגבר על
המבחנים האלה ותצא מנצח, ידוע.

נכון שאללה יתעלה אומר⁴⁶ "שום אסון לא מתרחש ללא רשות אללה,
ומי שמאמין באללה הוא ידריך את לבו, אלה אסונות לא בענייני דת,
אלה אסונות בענייני חיי היום יום, ואם תוכל להגן על עצמך, ואם לא
תוכל ולא יעזרו לך האחרים, קבל בהשלמה.

אללה יתעלה אומר⁴⁷ "לא יפגע כל פגע, לא בארץ ולא בכם בעצמכם,
אשר אינו רשום בספר לפני שאנו מגשימים אותו. אכן, זה קל עבור
אללה, לפי כך, אל תעצבו על אשר אבד לכם, ואל תתהוללו באשר
העניק לכם".

הנביא עליו השלום אמר "בוויכוח בין אדם ומשה אמר משה 'הוי אדם,
אללה ברא אותך בידו, ונפח בך מרוחו, וצווה על המלאכים להשתחוות
לך ולימדרך את כל השמו, מדוע הוצאתינו ואת עצמך מגן עדן?', השיב

---

⁴⁶ בפסוק 11 מפרק 64

⁴⁷ בפסוקים 22-23 מסורת אל-חדיד מספר 57

אדם למשה 'אתה משה אשר בחר אשר בחר בך אללה להיות שליחו,
הלא מצאת כי מה שאמרת שאני עשיתי היה כתוב בגורלי לפני שברא
אותי אללה?⁴⁸

מוחמד עליו השלום אמר: אדם ניצח את משה בוויכוח. בוויכוח הזה, אדם
עליו השלום התלונן שמשה עליו השלום מאשים אותו במה שהתרחש
כתוצאה מהגורל שנכתב לו, כי המאמין אינו מוצא מחסה לעצמו
בגורלות. כי אם כן, היה השטן ועמי נוח, הוד, וכל כופר, מוצאים מחסה
בגורל שנכתב להם. וגם משה עליו השלום לא רטן על אדם עליו השלום
בגלל החטאים שהוא חטא, כי אדם עליו חזר בו מטעותו ובקש סליחה
מאללה ואללה סלח לו ולחוה.

כלומר שהחטא וגזרותיו היו כתובים בגורל ומה שנגזר בגורל מהאסונות,
צריך לקבלו ולהשלים עמו, כי אתה משלים ומתרצה ממה שרוצה אללה
יתעלה, חלק מהמוסלמים הקדמונים אמרו: אסור לעבד שיחטא, ואם
חטא עליו לבקש סליחה מריבונו, יחזור בו מהרע, יישא את התוצאה
בסבלנות.

---

⁴⁸ צחיח אל-בוח'ארי 3409

אללה אמר "אתה התאזר בסבלנות, כי הבטחת אללה צדק היא"⁴⁹.

עוד אמר אללה יתעלה "ואם תהיו סבלניים ותיראו מאללה, לא תזיק לכם

תחבולתם בכלום"⁵⁰.

עוד אמר אללה יתעלה "אך אם תהיו סובלניים ומאופקים, אז הרי זה סימן

של רצון איתן"⁵¹.

אמר יוסף⁵² "הצדק הוא שאללה לא יגר מהגמול של המיטיבים".

פרק 1 – מצווה לעשות חסד

על האדם לצוות לעשות טוב, ולאסור עשיית רע, עד כמה שהוא יכול,

וילחם למען אללה, בכופרים ובצבועים. ויגן על יראי אללה, המאמינים,

ויתנגד לאויב אללה. יאהב למען אללה, וישנא למען אללה, כמו שאמר

אללה יתברך⁵³ "הוי אלה אשר האמינו, אל יהיו אויבי ואויביכם בעיניכם

אנשי ברית, המגלים חיבה כלפיכם אחרי שהם כפרו בצדק שקבלתם?

הם גרשו אתכם ואת שליח אללה רש מקום שהאמנתם באללה ריבונכם,

---

⁴⁹ בפסוק 55 בפרק 40

⁵⁰ בפסוק 120 בפרק 3

⁵¹ בפסוק 186 בפרק 3

⁵² בפסוק 90 בפרק 12

⁵³ בפסוקים 1-4 מפרק 60

ואם עזבתם את בתיכם למעני ומתוך הרצון להשיג את הרצון הטוב שלי,
איך תציעו להם, ידידות בסתר? אני יודע את כל מה שהסותרתם, ואת כל
מה שחשפתם, ואלה שיעשו את זה מכם הלכו לאיבוד וסטו מדרך הישר,
אם הם ישלטו בכם, הם ינהגו בכם כמו באויבים וישלחו את ידיהם וגם
את לשונותיהם לחרוש מזימות וירצו שתכפרו, גם קרוביכם וגם ילדיכם,
לא יועילו לכם ביום תחיית המתים, הוא ישפטו ביניכם ואללה אכן רואה
הכל. כבר נתנה לכם דוגמה למופת, אברהם, ואלה אשר עמו, כאשר
אמרו לבני עמם: אנחנו כופרים בכם ובכל מה שאתם עובדים חוץ
מאללה, ואנחנו כופרים בכם, שנאה ועוינות תשרור בינינו עד שתאמינו
באללה האחד והיחיד".

אללה יתעלה עוד אמר⁵⁴ שלא תמצא אנשים שמאמינים באללה וביום
האחרון שמתחברים עם המתנגדים לאללה ולשליחו, לו אפילו אם הם
יהיו אבותיהם או בניהם אחיהם או בני שבטם, אללה החדיר בלבבם את
האמונה וסייע להם באמצעות רוח ממנו.

---

⁵⁴ בפסוק 22 מפרק 58

אללה יתעלה אמר "האם נשווה את המאמינים, עושי הטוב, למשחיתים
בארץ? או את היראים לרשעים?"⁵⁵.

אללה ישתבח עוד אמר⁵⁶ "אם חושבים אלה אשר בחרו ברוע, כי דינם
אצלנו כדין אלה אשר האמינו ועשו את הטוב בחייהם ובמותם יהיו שווים
זה לזה? אם כך הם טועים בשיפוטם".

אללה יתעלה עוד אמר⁵⁷ "העיוור והרואה אינם שווים, וגם לא החושך ולא
האור, ולא הצל ולא הלהט, וגם המתים וגם החיים אינם שווים זה לזה".

אללה אמר עוד⁵⁸ "אדם אחד שייך לאדונים רבים, אשר רבים זה עם זה,
ואדם אחד שייך לאדון אחד. הידמה האחד לחברו?"

אללה עוד אמר "לא שווים שוכני האש ושוכני גן העדן, שוכני גן העדן
הם המנצחים"⁵⁹.

עוד דוגמאות רבות, שבהן מבדיל אללה ישתבח בין אנשי הצדק ואנשי
הטעות, בין אנשי הציות לאללה ואנשי המרי, בין אנשי היראה ואנשי

---

⁵⁵ בפסוק 28 מפרק 38
⁵⁶ בפסוק 21 בפרק 45
⁵⁷ בפסוקים 19-22 מפרק 35
⁵⁸ בפסוק 29 בפרק 39
⁵⁹ בפסוק 20 בפרק 59

הפשע, בין אנשי האמונה ואנשי התעיה, אנשי האמת ואנשי השקר. מי שהחזיק באמת גלובלית בלי האמת הדתית, השווה בין שני הסוגים שאללה יתעלה הפריד ביניהם הבדלה מוגמרת, עד ההשוואה בין שני הסוגים מובילה את בעליה להשוואה בין אללה לבין אבנים וחפצים. אללה אמר "חיי אללה! אכן היינו בתעייה מוחלטת, בהשוותנו אתכם אל ריבון העולמים"⁶⁰.

אלה גם הגיעו לכך שהשוו בין אללה ובין כל דבר מצוי בטבע, ופזרו את כניעתם מאל אחד לכניעה לכל הטבע ומה שבטבע, וזוהי הכפירה הגדולה בריבון העולמים. הם לא מכירים בכך שהם צריכים לעבוד רק את אללה לבדו, יתעלה, ולא יודעים שאללה יתעלה הנחית עליהם לעבוד רק אותו. הם טוענים שהם עצמם הם האמת, כמו שאמרו אחדים ממנהיגיהם, כמו אבן אל-ערבי ואבן סבעין ואחרים, שהם העובדים והם שעובדים אותם. זאת העדות שהוא טעות מכל הבחינות, גם גלובלית וגם דתית, הם השוו בין הבורא ובין הברואים ותארו בתיאורים שונים ונלוזים ומשובחים גם את הבורא וגם את הנברא, כי לטענתם המצאות צד

---

⁶⁰ בפסוקים 97-98 בפרק 26

מוכיחה את המצאות הצד השני. המאמינים באללה ושליחו, הראשונים שבהם, חברי הנביא עליו השלום והכלל, הם אנשי הקוראן.

כמו שאמר הנביא מוחמד עליו השלום "לאללה יש מקורבים מבני האדם, משפחה". נשאל הנביא עליו השלום "הוי שליח אללה, מי הם?". השיב מוחמד "הם אנשי הקוראן המבורך ואנשי המסגד, הם משפחת אללה ומקורביו"⁶¹, אלה ידועים שאללה הוא ריבון לכל דבר, מלכו ובוראו, ושהבורא שונה מהנברא, לא דומה לו בכלום, ואינו נמצא בו". אללה יתקדש אמר שהנוצרים כפרו, כי הנוצרים אמרו שאללה וישוע התאחדו. איך יתנהג עם מי שאומר שאללה ישתבח, התאחד עם כל הברואים? והם יודעים שאלל יתברך ציווה להיכנע לו ולציית לו ולשליחו, ואינו מוכן לקבל מעבדיו את הכפירה. ועל כל ברואיו, לעובדו ולציית לו ולהיכנע לו, להישען עליו, על סמך הפסוק 6 מסורת אל-פאתחה "רק אותך אנחנו עובדים, ורק עליך אנחנו נשענים". וכלול בעבודת אלל והכניעה לו לצוות ולעשות חסד, ולאסור עשיית הרע. המאבק למען אללה נגד אנשי הכפירה והצבועים, כדי להחזירם לדת אללה, בהישענות

---

⁶¹אבן מאג'ה 215

עליו ודחיית המעשים הרעים, ומה שמפחיד שיוביל לרע, כמו שהאדם מרחיק ממנו את הרעב על ידי האוכל, ואם ירגיש בקור ילבש בגדים חמים, ולכל מחלה תרופה, כמו שאמרו לנביא מוחמד עליו השלום "האם אתה רואה את התרופות שאנו לוקחים ואת הפסוקים שמתמשים בהם לריפוי החולים ואת שאר הדרכים שאנו משתמשים בהן? האם כולם ירחיקו חלק מהגורל שגזר אללה על האנשים?" אמר מוחמד עליו השלום "כולם חלק מהגורל שכתב אללה".

ישנה עוד אמרה לנביא מוחמד עליו השלום "האיחולים להבריא והמחלה נפגשים. הם מתווכחים בין השמיים והארץ, עד שיגיעו להסכם". הם עדים שאללה יתעלה הוא הריבון של כל דבר בעולם, ויש כלה שעושים עובדה זאת כמונעת לביצוע צווי אללה הדתיים ומתנגדים לחוקיו ואללה אומרים ועושים דברים קשים מאשר עושים הלא מוסלמים, הם אומרים כמו שאמרו הכופרים⁶² "לו רצה אללה, לא היינו אנו ואבותינו מצפרים לו שותפים, ולא היינו אוסרים דבר". והם אומרים גם "לו רצה הרחמן, לא היינו עובדים אותם"⁶³.

---

⁶² בפסוק 148 מסורת אלאנעאם
⁶³ פסוק 20 מפרק 43

אלה מהגדולים בבני האדם בסתירות, ויש סתירות רבות בדברי אלה שנשענים על הגורל כי הרי הגורל מעניש אלה אשר עשקו בכל צורה שהיא, או חמסו, הרי הגורל בא להוכיח שהצדק נמצא תמיד, וכדי להכחיש מה שאתה טוען. אנשים המשחקים בעמדותיהם ובכל הזדמנות משנים את דבריהם במה שמתאימים לנטיותיהם ולעמדתם העכשווית. ויש מהסוג שטוענים לעצם הידע והוודאות לכן הם טוענים שהצורך בעשיית חסדיהם והתרחקות מהרע, חובה למי שטוען שהוא מבין אותם ויכול לבצעם. אבל מי שטוען שמעשיו נגזרו בגורלו לפני לידתו והא חייב לעשותם ושאללה הוא המחליט הכל וקובעו, אז הוא כאדם אינו חייב ליזום שום כלום, ואינו נושא כל אשם.

הם טוענים למשל שאליהו הנביא שעשה מעשים שונים ומשונים, אין לו זכות ואין עליו חובה, הם אינם מבדילים בין אדם רגיל לאדם מובחר שבחר או אללה יתעלה להיות שליחו או נביאו, ואשר נודעו להם דברים אשר נודעו לאנשים אחרים. אנשים רבים מתלבטים במערבולות האלוהים וטוענים טעויות בסיסיות רבבות ומחליקים רחוק מאוד מהאסלאם ומעבודות לאללה.

ועל אף שאללה ישתבח אמר⁶⁴ ועבוד את ריבונך עד אשר יבוא אליך הוודאי. הם מבטלים את חובת האדם לעבוד את אלוהיו, בטענות שונות ומשונות, הם טוענים שהקץ הוודאי הוא לוודא את האמת שנגזרה עליך בגורלך.

זאת הכפירה הגלויה, ועל אף שהלך בדרכה אנשים שלא ידעו שהם בך כופרים ומתרחקים מהאסלאם, על אף שידעו לפני כן שבאסלאם צריך לעשות את הטוב ולא צריך לעשו את הרע, נמשכים עם המוסלמי כל עוד שכלו בראשו והוא חי, לא סרים ממנו לא בידעו את גורלו או בלי לדעת את גורלו המוסלמים, שלא יודע את ההבדלים הקוסמיים בין אסלאם לכפירה, צריך להסביר לו אותם ולהוכיח לו במה מדובר ואם יבין וייסוג מטעויותיו טוב לו ולאחרים, ואם לא? הוא כופר. וזה כלל חשוב אצל המוסלמים, צריך להבהיר לטועה את טעותו כדי שייסוג ממנה ולא יחזור אליה. הטועים, התועים האלה, אשר משקרים את אללה יתעלה ואת שליחו, מייצרים מדי פעם דברים שלא היו ולא נבראו, ולפעמים אומרים הגורל, שהוא אומר את זאת.

---

⁶⁴ בפסוק 99 מפרק 15

אללה יתקדש אמר⁶⁵ 'ואם עשו את התועבה יאמרו: כך מצאנו את אבותינו עושים, ואללה ציווה לעשות כך' אמרו 'אללה לא יצווה על מעשה תועבה, האם תאמרו על אללה את אשר לא תדעו?!

וכמו שאמר אללה יתעלה⁶⁶ 'יאמרו אלה אשר ישתפו: לו רצה אללה לא היינו אנו ואבותינו מצרפים לו שותפים, ולא היינו אוסרים דבר".

גם אללה יתעלה הזכיר חלק מטענות הכופרים⁶⁷ "והם אומרים: המקנה הזה ויבול השדה הזה אסורים, אסור לאיש לטעום מהם מבלי שנרשה לו". יש גמלים שהם אסור למשא ולרכיבה ומקנה אחר אשר לא יזכירו את שם אללה כאשר זובחים, אכן כל השקרים הללו, התייחסו לאללה, עד סוף סורת אל-אנעאם⁶⁸. כמו כן, אללה אמר "הוי בני האדם, אל יפתה אתכם השטן, כפי שהוציא את אבותיכם מגן עדן"⁶⁹ עד שהוא אומר⁷⁰ "ואם עשו את התועבה יאמרו: כך מצאנו את אבותינו עושים, ואללה ציווה אותנו לעשות כך". אמור: "אללה לא יצווה על מעשי התועבה. האם

---

⁶⁵ בפסוק 28 בפרק 7

⁶⁶ בפסוק 148 בפרק 6

⁶⁷ בפסוק 138 בפרק 6

⁶⁸ פרק 6

⁶⁹ בסורת אלעראף מספר 7 בפסוקים 26-32

⁷⁰ בפסוקים 28-29

תאמרו על אללה את אשר לא תדעו" אמור "ריבוני מצווה על הצדק, והתפללו בנאמנות לאללה בכל מקום תפילה" עד שהוא אומר⁷¹ "ואכלו ושתו, אך אל תפריזו כי אללה איננו אוהב את המפריזים" אמור "וכי מי אסר את הלבוש הנקי והיפה והמזון הטעים והמורשה אשר העניק לעבדיו?" עד שהוא אומר⁷² "ריבוני אסר את התועבות, בין גלויות ובין נסתרות, והחטא והתקפת אנשים ללא הצדקה, ולשתף אלילים לאללה ולהגיד על אללה דברים שאינכם יודעים" ואלה יכולים לקרוא להמצאותיהם מה שהם רוצים כמו שהם אומרים למה שהם רואים מהגורל אמת. האמת אצלם אינה מה שאומר עליו אללה אמת, אלא היא דעותיהם, דמיונותיהם, כשהם מתעלמים לגמרי מצווי אללה יתעלה ושליחו.

לפעמים מזייפים מה שנאמר בקוראן או באמירות הנביא עליו השלום, ואם מוכיחים להם את טעויותיהם מוציאים למוכיח שפלוגי כתב כך ופלוגי כתב כך. הוכח שאלה לא דברי אמת, אלא נטיות ודמיונות חולים אשר

---

⁷¹ בפסוק 31-32
⁷² בפסוק 33 בפרק 7

הולכים לפיהם ובדרכם נטיות השטן ואויבי אללה ולא אמת של מאמינים נאמנים, והם מעדיפים את נטיותיהם על מה שנזכר בקוראן ובסונה.

הנביא עליו השלום אמר "שלושה דברים, מי שנמצאים בו, ירגיש את מתיקות האמונה. מי שאללה ונביאו אהובים עליו מכל דבר אחר. מי שאוהב את האחר לא אוהב אותו אלא למען אללה. ואשר שונא לחזור לכפירה אחרי שאללה הציל אותו ממנה, כמו שונא שיזרוק אותו לאש"⁷³.

הנביא מוחמד עליו השלום אמר עוד "טעם את טעם האמונה מי שהתרצה באללה כריבון, ובאסלאם כדת, ובמוחמד כנביא"⁷⁴.

אבל הכופרים ואנשי הדמיונות וההמצאות, לכל אחד מהם תיאוריה אחרת, וחושב שהתיאוריה שלו היא הנכונה.

הם פעם טעונים שטענותיהם הן אמת, ופעם שזהו הגורל שישרור בין המוסלמים בדיו קמו שאללה תעלה אמר עליהם. ומגדולי התועים האלה, גדוליהם לפי ראיתם, אנשים הדבקים בעמדותיהם ומתחשבים רק

---

⁷³ אבן חבאן 237
⁷⁴ א-תרמיד' 2623

בנטיותיהם ועושים מה שבא להם מסעיפי הדת, ולא לפי מה שצווה אללה ונביאו.

כל מה שצווה עלינו אללה יתעלה מעבודותינו לאללה, והסתמכות על אללה, היא גם מעבודות אללה יתעלה.

אללה אמר⁷⁵ "עבוד אותי, והסמך עליו" וגם "אללה, שעליו אני סומך, ואליו אני פונה"⁷⁶, אלו היו דברי יתרו עליו השלום.

חלק מההולכים אחרי נטיותיהם מקיימים את המצוות, ועוזבים את הדברים שטוב לעשות, ושכרם יהיה בהתאם. חלק מהם יתפתו בנסים שקרו להם בחיים, כאילו שאללה נענה לבקשותיהם, או ראו דברים שלא נראים, ואז הם חושבים שהגיעו לרמה שאינם חייבים למלא כל המבוקש ממוסלמי. אללה מציל מעונשו רק את אלה המבצעים את כל הדרוש מהם מטעם אללה ומטעם נביאו.

---

⁷⁵ בפסוק 123 בפרק 11
⁷⁶ בפסוק 88 בפרק 11

חכם אסלאמי אמר: ראשוני המוסלמים היו אומר שלהחזיק בסונה זה
הישועה. כי הסונה היא כמו ספינת נוח, מי שעלה עליה ניצל, ומי שלא
עלה עליה טבע.

עבודת אללה, הכניעה לו, הציות לו, ההתיישרות לאללה וההליכה בדרך
הישר, ועוד מושגים באסלאם, הכוונה בהם, היא אחת שיש לה שני
מובנים. לעבוד רק את אללה, ולעבוד רק את אללה איך שהוא ציווה
ואמר בקוראן ולא לפי נטיותיך.

אללה אמר "היש בעל דת טוב יותר מאשר זה שהכניע את עצמו לאללה
כשהוא מיטיב ואשר היה בעקבות אמונת אברהם ישר הדרך אשר בחר
בו וקרב אותו?"⁷⁷.

המעשה הטוב הוא החסד והוא עשיית החסדים והטובות. המעשים
הטובים הם המעשים שאוהב אותם אללה ושליחו עליו השלום, והם ציוו
אותם. כל החידושים והיצירות החדשות שאינם בקוראן או בסונה, כולם

---

⁷⁷ בפסוק 12 בפרק 4

אינם נכונים , אם הוסיפם אדם או עשה אותם אחר, אם אינם בקוראן
ובסונה אינם נחשבים לאמירות או מעשים טובים, ויהי מה!

מה שאוהב אללה נכנס תחת כותרת "עבודת אללה", מדוע הוסיף
לעבודת אללה עוד תארים, למשל אמירת אללה בסורה הראשונה,
בפסוק 5, "(רק) אותך אנחנו עובדים, (ורק) עליך אנחנו נשענים", ואמירת
אללה⁷⁸ "עבוד אותנו והסמך עלינו". יש עוד פסוקים שאומרים שתי מילים
במובן זהה, והדוגמאות מרובות על כך. בסוגי זו ראינו שלפעמים האחד
בא חלק מהשני, הם באים כך כדי להגיד את זה במובן הכלל ובמובן
הספציפי. לפעמים הזכרת שתי המילים הדומות במובן, בא כהשלמה
או כהדגשה, אם משתמשים בעני ומסכן ביחד, הכוונה למשהו ספציפי
ואם שני השמות באים בנפרד, הכוונה למשהו כללי.

אמירת אללה⁷⁹ "מיועד לעניים אשר אינם יכולים לנוע בארץ".

וכשאמר אללה יתעלה "עליו להאכיל עשרה עניים"⁸⁰ כאן נכנס בו
האחר.

---

⁷⁸ בפסוק 123 בפרק 11
⁷⁹ בפסוק 273 בפרק 2
⁸⁰ בפסוק 89 בפרק 5

וכששתי המילים עניינם ומסכים, התחברו באותו משפט⁸¹, נהיו שני סוגים. ונאמר בידי חכמינו זכרם לברכה, הפרטי המצורף לכללי, אינו נחשב עם הכללי. והזכרת השם הפרטי עם השם הכללי, יש לו מטרות שונות, מהן שלשם הזה יש ייחודיות שאין לכלל, כמו השליחים, נח, אברהם, משה, ישוע, ומוחמד, ולפעמים כאשר הכלל לא מביא להבנת המשפט עד תומו.

למשל כשאמר אללה יתעלה⁸² "הוא המדריך לאלה שיראים את אללה, אלה אשר מאמינים בנסתר, ומקיימים את התפילה, וממה שפרנסנו אותם הם חולקים. אלה אשר מאמינים במה שהורד אליך, ובמה שהורד לנביאים שקדמו לך".

כשאמר "מאמינים בנסתר" הכוונה לנסתר שצריכים להאמין בו, אבל בנסתר יש קיצור, ואינו מראה שמהנסתר במה שהורד אליך ובמה שהורד לפניך, או אולי מאמינים בנסתר ומה שידוע מהנסתר הזה.

---

⁸¹ בפסוק 60 בפרק 9
⁸² בפסוקים 2-4 בפרק 2

וכלול בזה שמה שאמר אללה יתעלה "קרא את אשר הושרה אליך מן הספר וקיים את התפילה כהלכתה"⁸³.

אל נשכח שקראית הספר היא הבנתו, והעשייה שכתוב בו. בסורת אלאחזאב, אמר אללה יתעלה "יראו את אללה ודברו רק את הצדק"⁸⁴.

אם כל זה יובן, הרי שלמות העבד בהגשמת שעבודו לאללה יתעלה, וככל שישלים העבד את שעבודו לאללה, כך תעלה דרגתו ורמתו. ומי שטוען שעזיבת עבודת אללה היא המושלמות, הוא מבכירי הטועים והשוטים והמתעים והמטעים.

אללה אמר "ואמר ריבונכם: קראו לי, אענה לכם, אך אלה הגאוותנים אשר יהירים מלעבוד אותי, יכנסו מושפלים לגיהנום"⁸⁵.

אללה יתעלה אמר "ולא שלחנו לפניך שליח, בלי שגילינו לו לאמור: אין אלוה זולתי, על כן עבדוני"⁸⁶.

---

⁸³ פסוק 45 בפרק 29
⁸⁴ פרק 33, בפסוק 70
⁸⁵ בפרק 40 בפסוק 60
⁸⁶ בפסוק 25 בפרק 21

עוד אמר "וכבר אנחנו שלחנו אל כל אומר שליח לאמור: עבדו את אללה
והתרחקו משתוף"⁸⁷.

אללה יתעלה עוד אמר "הוי עבדי, אשר האמינו בי, אדמתי רחבה, לכן
רק אותי עבדו"⁸⁸.

כל שליח התחיל את שליחותו בקריאה לעבוד את אללה לבדו, כמו
שאמר השליח נוח, ואלה שבאו אחריו, על כולם השלום. עבדו את אללה,
אשר מלבדו אין לכם אלוה.

הנביא מוחמד עליו השלום אמר "סוף הזמן, נשלחתי ובידי חרב, ועד
שיעבדו את אללה שאין אלוה זולתו, אני מגן על רכושי בחרבו, ואללה
יתעלה כתב את ההשפלה והכניעה על מתנגדי"⁸⁹.

אללה יתברך הבהיר שעבדיו הם אשר ניצלים מהחטים, השטן אמר⁹⁰
"ריבוני, כשם שאפשרת לי לסטות מהדרך, אני אקשט את החטאים

---

⁸⁷ בפסוק 36 בפרק 16
⁸⁸ בפסוק 56 בפרק 29
⁸⁹ צחיח אל-ג'אמע 2831
⁹⁰ בפסוקים 39-40 בפרק 15

שלהם בארץ, באור יפה, ואטעה את כולם, פרד לעבדיך הנאמנים, אשר בהם".

אללה יתברך עונה לשטן " על עבדי אין לך כל שלטון, פרט לאלה שיתעו וילכו אחריך"⁹¹.

בקוראן נאמר⁹² "הזכר את עבדינו אברהם, יצחק, יעקוב, ובעלי הכוח והחזון, אנחנו בחרנו בהם לתכלית מיוחדת להפיץ את המסר על העולם הבא, ואכן עבורנו הם היו בין הנבחרים המובחרים".

אללה אמר על נוח "צאצאי אלה אשר נשאנו עם נוח, הוא אכן היה עבד מכיר טובה.

אללה יתעלה אמר על אחרון השליחים "ישתבח זה אשר נשא את עבדו בלילה מהמסגד אלחראם אל מסגד אלאקצא"⁹³.

ועוד אמר אללה יתעלה "יש מעיין שממנו שותים משרתיו של אללה"⁹⁴ ואמר אללה יתעלה "ואז השרה על עבדו מה שהשרה"⁹⁵.

---

⁹¹ בפסוק 42 בפרק 15
⁹² בפסוקים 45-47 בפרק 38
⁹³ בפסוק 1 בפרק 17
⁹⁴ בפסוק 6 בפרק 76
⁹⁵ בפסוק 10 בפרק 53

כמו כן, אמר נאמר⁹⁶ "עובדי הרחמן אשר פוסעים בארץ בצניעות".

והדוגמאות בקוראן על כך מרובות.

---

⁹⁶ בפסוק 63 בפרק 25

פרק 2 - מי המאמין יותר

הרי ידוע כי העבדים הנאמנים מתחרים ביניהם מי ששיג דרגה יותר גבוהה באמונה, אם יוכח שיש רמות באמונה.

והאנשים נחלקים לכלל ולמיוחדים באמונה ולכן חשובים כללי ומיוחד. ולכן הכפיר בין המוסלמי דקה ביותר וקשה להבחין בה.

בספר אלסחית, הנביא מוחמד אמר "נהיה עצוב, עבד הכסף, ונהיה עצוב, עבד הכסף, נהיו עצובים עבדי החומריות, יהיו עצובים ויכשלו ואפילו אם קוץ ידקור אותם לא יוכלו להפטר ממנו, ואם תיתן להם רכוש יהיו מסופקים, ואם תמנע מהם, יזעמו".

הנביא עליו השלום אמר על עבד החומריות שיהיה עצוב וכושל ואף אם קוץ ידקרהו לא יוכל להפטר ממנו.

זה מצב של עבד החומריות, אם יגע בו דבר רע, לא יוכלו להוציאן, כיוון שהוא עצוב וכושל, האם לא יקבל את מבוקשו, ולא נפטר מאויביו.

אללה יתעלה אמר⁹⁷ "יש כאלה מבינם שמזלזלים בך בגלל חלוקת כספי הצדקה, אך אם הם יקבלו חלק מזה, ישמחו, ואם לא, אז הם יזעמו". הם שמחים ולא לאללה, וכועסים לא לאללה.

זה מצבם של הנוהרים אחרי מעמד או בן אדם או דבר אחר. אם ישיגו ישמחו ואם לא ישיגו את מבוקשם יזעמו. אהבת היתר לאדם, עוני, וייאוש עושר, כי האדם אם יתייאש מדבר ויתר עליו, כי האדם אם יתייאש ממה שהוא לא ידרוש אותו ולא ישתוקק לו וחלום עליו ויבקש מאחרים לעשותו או לקרבו או זה בענייני חומריות בכספים רכוש תפקיד בני אדם וכו'.

הרי העבד חייב שתהיה לו פרנסה, והוא זקוק לה, אם יבקש מאללה נהיה העבד לאללה זקוק לו, ואם הוא יבקשה מברוא, נהיה עבד לברוא וזקוק לו, ולא יקבלה לכן אסור לאדם לבקש את פרנסתו מאדם אחר, והורשה לאדם להגיד בלי שיאמין בזה שהוא מבקש מאדם אחר, רק כדי לצאת ממצוקה מסוימת. הרבה אמרות נאמרו מטעם הנביא עליו השלום על נושא זה, ומהן "הבן אדם נשאר עם זה עד שיבוא יום הדין, ואז לא יישאר מפניו אלא העצמות"⁹⁸, "מי שיבקש מאחר כשיש לו מה שמספיק לו,

---

⁹⁷ בפסוק 58 בפרק 9
⁹⁸ צחיח מוסלם 1040

תתבטא בקשתו ביום הדין בהרבה שריטות על פניו", "אם אחד מכם ילך ויעסוק באיסוף קרשים מעצים וימכור אותם עדיף לו מלבקש סיוע מהאנשים חלקם נותנים וחלקם לא נותנים"⁹⁹.

עוד אמר הנביא בנושא זה "מה שבא לך בלי לבקשו קח אותו, ואם לא, עזבהו ואל תיקחהו"¹⁰⁰. כלומר שהשליח עליו השלום אסר לקחת כספים באמצעות בקשה בלשון או לחשוק בו.

הנביא עליו השלום אמר "מי שמסתפק במה שאללה נתן לו, אללה יוסיף לו סיפוק. ומי שלא מבקש מאחרים ולא עושה מעשים רעים, יחזק בו אללה את התכונות הטובות. ומי שמתאזר בסבלנות, ייתן לו אללה סבלנות רבה יותר, ואין טוב יותר למאמין מאשר להתאזר בסבלנות"¹⁰¹.
אומר עוף בן מאלק "הייתי בקבוצת אנשים שהביעו אמונה באסלאם, הנביא עליו השלום לחש להם: אל תבקשו מאחרים דבר"¹⁰².

---

⁹⁹ צחיח אל-בוח'ארי 2373
¹⁰⁰ צחיח אל-בוח'ארי 1473
¹⁰¹ אבו דאוד 1644
¹⁰² צחיח מוסלם

הרבה פסוקים מהקוראן ואמירות הנביא עליו השלום על חובת ההיכנעות
לאללה וההישענות עליו, ואי היכנעות לברוא, זולת אללה יתעלה.

אללה אמר "עת תהיה פנוי, אל ריבונך התכוון בתמיהה"¹⁰³.

אמר אללה¹⁰⁴ "בקשו מאללה את חסדו", אללה ייתן לאללה מחסדיו,
וירחיק ממנו מה שמזיק לו. המוסלמי, בתפילתו, קריאתו המופנית רק
לאללה יתעלה מבקש מאללה כל דבר, ואינו מגיש תלונותיו אלא לאללה
יתעלה.

אללה אמר על לשון יעקוב עליו השלום "אני מתלונן על צערי ויגוני
לאללה"¹⁰⁵.

הח'ליף עומר בן אלח'טאב, כשהיה חליף ומנהיג תפילה והיה בתפילה
קורא את סורת יוסף והיה מגיע לפסוק הזה, היה בוכה עד שהיה שומע
את בכי אחרון המתפללים. מהתפילה של משה עליו השלום הוא היה
אומר "הוי אללה, לך התודה, ולך התלונה, ועליך נשענים, ואתה המציל
ועליך ההיסמכות ואין יכולת ואין כוח אלא אצלך". ככל שירצה האדם

---

¹⁰³ בפסוקים 7-8 מסורת אלשרח מספר 94

¹⁰⁴ בסורת אלנסאא פסוק 32

¹⁰⁵ בפסוק 68 פרק 12

מריבונו עוד ועוד ויתחנן אליו ויבקשו, וגם יבקשו להדוף מעליו כל מה שמפריע לו, עבודת האדם לריבונו תתגבר ותתעמק ושחרורו מברואי אללה יגבר גם. הרי היום ישלו מי שנענה לבקשותיו ולתחנוניו, שהוא אללה יתעלה, הכל יכול, התמידי, הבקי והעשיר והעליון.

אללה אמר "ויהי משענך עלי, החי שלא ימות, ופאר והלל אותו, כי הוא הבקי הטוב ביותר בחטאי עבדי"¹⁰⁶.

כל מי שנשען על הברואים שיתמכו בו או יפרנסו אותו או ידריך אותו, נכנע להם לבו ונהיה עבד להם, והחכם מסתכל אל האמת.

אם אדם אוהב בחורה בחזקה, אפילו אשתו, לבו יישאר שבוי בידיה, והיא עושה בו כל העולה על רוחה, ולכאורה הוא בעלה או אדונה.

בזמן שהוא שבוי בידיה ועושה כרצונה.

הרי שביית הלב היא החשובה, מי שגופו נשבה, אינו מתחשב ולבו שקט, ויכול להעמיד פנים ולהשתחרר אבל כשהלב הוא השבוי, והגוף עבד ללב, זהו השבי החמור ביותר.

---

¹⁰⁶ בפסוק 58 בפרק 25

אוי לאדם שלבו נשבה על ידי ברוא ולא על ידי אללה הנצחי הבורא הכל יכול, שביתו זו תוביל לגיהינום אם יסיים את חייו במצב זה.

צריך להזהיר משבית לבך בידי ברוא ואתה יכול להגן על עצמך משבי מזיק זה על ידי הזכרתך אל אללה יתעלה. תזכיר הרבה, תתחיל לטעום את טעם האמונה, טעם שאין דומה לו במתיקותו, והרי להתרחק מאהבה שבי רע היא רק באמצעות שבי טוב. אללה אמר¹⁰⁷ "עשינו זאת כדי להרחיק את הרעה ואת התועבה ממנו. כי היה מעבדינו הנאמנים". הרי אללה מסיר מעבדו את מה שמזיק לו ומסיר מעליו את התועבה באמצעות נאמנותו לו. ואהבת אללה דוחה שיעבוד לברואים.

אללה אמר¹⁰⁸ "כי התפילה מונעת את הנתעב, את הרע. וזכר לאלה אדיר יותר".

התפילה דוחה מה שרע לאדם, ומשיגה את האהבה. אהבת אללה גדולה יותר מהרחקת השנוא עליו. כי זכר אללה ועבודת הלב לו היא המטרה והרחקת השנוא עליו היא יישום לכוונות האדם. הלב נברא

---

¹⁰⁷ בפסוק 24 בפרק 12
¹⁰⁸ בפסוק 45 בפרק 29

כאֹהֵב האמת ורוצה בה, וכשהוצגו לפניו הנתעבות והרע מבקש לדחותם
כי הם מקלקלים את הלב כמו שהעשבים השוטים מקלקלים את היבול.
לכן אללה יתעלה אמר¹⁰⁹ "אכן, זכה מי שטהר אותה, ואז אשר השחית
אותה ודאי יכשל".

אללה אמר¹¹⁰ "אך זכה מי שהטהר והלל את ריבונו והתפלל".
כמו כן, אללה יתברך אמר¹¹¹ "אמור למאמינים שינמיכו את מבטיהם,
וישמרו על צניעותם משום שזה טהור להם יותר, כי אכן אללה בקי בכל
אשר תעשו".

אללה יתעלה עוד אמר¹¹² "ולולא חסדי אללה ורחמיו עליכם, לא היה אף
אחד מכם נשאר טהור אמונה".

אללה יתעלה עשה מהנמכת המבטים והתרחקות מהזנות טוהר לנפש,
והראה שעזיבת התועבות מניקיון הנפש, וניקיון הנפש כולל הסרת כל
הדברים הרעים, העושר והכפירה והשקר ועוד דברים רבים.

---

¹⁰⁹ בפסוקים 9-10 בפרק 91

¹¹⁰ בפסוקים 14-15 בפרק 89

¹¹¹ בפסוק 30 בפרק 24

¹¹² בפסוק 21 בפרק 24

כמו כן מי שמבקש מנהיגות או תפקיד בכיר, הוא רגיש מאוד למה שרוצים ממנו או אומרים תומכיו על אף שהוא נחשב הראשון ביניהם אלא שהוא מאד מפחד מהם ומנסה לפייסם ולרצותם כדי שיעזרו לו וישאירוהו מנהיגם. למראית עין הוא הראש, ולאמיתו של דבר הוא העבד הנרצע שלהם.

האמת היא ששני הצדדים יש בהם עבדות אחד לשני, ושניהם זנחו את עבודת אללה יתעלה, וכששניהם עוזרים זה לזה בהרמת מעמד בעולם הזה, ללא זכות, הם משתפי פעולה לדבר נתעב ולגניבת דעת. כל צד מהם בגלל נטיותיו שהשתלטו עליו ועל כל חושיו ומעשיו.

בדברים האלה יש שני סוגים:

מה שהאדם זקוק לו באמת, כמו אוכל, שתיה, מגורים, נישואים. כל אלה, האדם מבקשם מאללה יתעלה, ואללה נותן לו מה שבקש, והוא משתמש בו לצרכיו בלי שישתעבד למצרכים האלה, ואם אמונתו מעטה ובו שעבוד מה למצרכים האלה, ידאג מאוד שלא להוציא על האחרים, כמו שאללה

יתעלה אמר "כאשר מגיעה אליו צרה, הוא מתחיל לדאוג, וכאשר מגיע

אליו טוב, הוא שומר לעצמו ומונע זאת מאחרים"¹¹³

מה שלא זקוק לו האדם, ואלה דברים שהוא לא צריך לאהוב אותם,
ואם לבו יאהבם, האדם יהיה משועבד להם, ובטח ישען על זולת
אללה, ואז יאבד את ההישענות על אללה, ואת העבדות לאללה,
ויהיה חצוי בשעבודו ואהבתו. אילו בקשם מאללה, אם אללה ייתן לו
מה טוב, ואם אללה ימנע ממנו, זעם. בזמן שהעבד האמתי מתרצה
ברצון אללה וכועס לכעס אללה, אוהב מה שאללה יתעלה אוהב
ושונא מה שאללה שונא, אז יהיה חלק מאלה שאללה יגן עליהם,
ואויב לאלה שמתנגדים לאללה, וזה מי שמתאים להם המשך הדיברה
"מי שאוהב למען אללה, ואללה ונביאו אהובים עליו מזולתם, שונא
למען אללה ונותן למען אללה ומונע למען אללה, ומי ששונא לחזור
לכפירה, לאחר שאללה הצילו ממנה, כמו שהוא שונא שיזרקו אותו
לאש".

---

¹¹³ בפסוקים 20-21 בפרק 70

אדם זה התאים את עצמו עם אללה, בכל מה שיאהב וישנא לכן
אהבתו לאללה ולשליחו אין לה גבול ולא ודמה לאהבות האחרים
והוא אוהב ברואים למטרה אחת, אהבת הבורא. הרי לאהוב את אהוב
המאוהב למען המאוהב היא שיא האהבה. אללה אמר¹¹⁴ "אז יביא
אללה אנשים אשר יאהבם והם יאהבו, שיהיו רכים למאמינים וקשים
ללא מאמינים".

לכן אללה אמר גם¹¹⁵ "אמור: אם אוהבים אתם אל אללה, אז היצמדו
לדרכיו ואז יאהבכם אללה"

הרי השליח עליו השלום מצווה במה שאוהב אללה ואוסר מה ששנוא
על אללה, ועושה מה שאוהב אללה ואומר לנו מה שאללה אוהב. מי
שאוהב את אללה, חייב להקשיב לנביאו עליו השלום, יאמין לו ויציית
לו וישלים. הנביא יהיה לו לדוגמה. מי שעושה זאת אוהב את אללה,
ואז אללה יתעלה יאהב אותו, לכן שני הסימנים לאהבת אללה,
ההצמדות לשליח, והמאבק לעמן אללה, כי המאבק למען אללה הוא
המאבק להגשמת מה שאללה אוהב מהאמינים והמעשים הטובים.

---

¹¹⁴ בפסוק 54 בפרק 5
¹¹⁵ בפסוק 31 בפרק 3

והרחקת מה ששנוא על אללה מהתועבות והמרדנות. אללה אמר¹¹⁶
"אמור: אבותיכם ובניכם ואחיכם ונשותיכם וקרובי משפחתכם והרכוש
שרכשתם והסחורות שאתם פוחדים לאי מכירתן והמשכנות
המסופקים ממנה. אם כל אלה אהובים עליכם יותר מאללה ושליחו,
והתאמצות בקרב בשבילו, אז המתינו עד שיבצע אללה את הציווי
שלו".

הנביא עליו השלום אמר "נשבע אני באללה, לא יאמין אחד מכם עד
שאהיה אהוב לו יותר מילדו, אביו וכל בני האדם"¹¹⁷.

בחדית' אחר, עומר בן אלחטאב אמר לנביא עליו השלום "הוי שליח
אללה, הרי אתה אהוב עלי מכל דבר, אלא עצמי".

הנביא עליו השלום השיב "הוי עומר, לא ולא, עד שאהיה אהוב עליך
יותר מנפשך".

עומר אמר "נשבע באללה, אתה אהוב עלי יותר מנפשי"

---

¹¹⁶ בפסוק 24 בפרק 9
¹¹⁷ 44

הנביא עליו השלום אמר "כן, הוי עומר, עכשיו זה זה".

האוהב חייב להיצמד לאהוב, בכל מה שהוא אוהב, לשנוא כל מה שהוא שונא. זאת עובדה ואללה יתעלה אוהב את האמונה יראת אללה ושונא את הכפירה, התעובה והמרדנות נגד אללה.

הנביא עליו השלום אמר "נמצאים באל-מדינה אנשים, לא תלכו בדרך, ולא תעברו גאים אל הם אתכם, וכשהם לא אתכם מקבלים כמו שכרכם"¹¹⁸

אמרו לו "כשהם באלמדינה???"

אמר הנביא עליו השלום "כשהם באלמדינה, מנעו מהם להצטרף אליכם".

המאמץ הוא הקרבת כל מה שיש לך למען הגשמת אהבת אללה. אם האדם לא יעשה מה שהוא יכול למען אהובו, זה סימן שאהבתו חלשה. וכמובן שהדברים אהובים מתרחשים בכפוף לוותורך על דברים חשובים שהיו לך עם האהבה חיובית או שלילית, לכסף או

---

¹¹⁸ צחיח מוסלם 1911

חומריות כלשהי. אוהבי הגשמי או החומר או התפקידים, אינם משיגים את מבוקשם אלא תוך ויתור על דברים אחרים. אבל אוהבי אללה ושליחו עליו השלום חייבים להקריב למענם.

צריך לאהוב את אללה עם כל הלב, ובאופן רחב, כניעה, ציות, אהבה, ותתעמק באהבתך, ואז אתה מעדיף את אללה על כל האחרים, כי הלב זקוק לאללה משני צדדים:

1. לעבוד את אללה.

2. למען שישען האדם על אללה ויבקש את עזרתו.

הלב לא יתוקן, לא יצליח, לא ייהנה, לא ישמח, לא יירגע, אינו בטוח אלא כשהוא עובד את אללה, אוהב אותו, מבקש ממנו, ואם יקרה לו מה שישמח אותו מהברואים, לא יירגע ולא יהיה בטוח אם מרגיש שחסר לו אללה. כי אללה הוא הנעבד והאהוב המבוקש, וכך שעבודך לו ייתן לך כל מבוקשך, וזה לא יקרה אלא בעזרת אללה, כי אין מי שיכול להשיגו אלא הרחמן הרחום. וכך אנו תמיד נשענים על פסוק 5 מהסורה הראשונה בקוראן שאומר "רק אותך אנו עובדים, ורק עליך אנו נשענים".

כלומר בלי עבודת אללה, לא ישיג האדם משמעות הפסוק הזה.

אם האדם לא יגשים את משמעות "אין אלוהים מלבד אללה" ולא יחוד אללה, ולא נכנע ולא מציית ברמ"ח אבריו, יהיה בסתירה גמורה עם אחד אללה וייחודו ולא יהיה נשען עליו אז יעשה בו אללה ככל רצונו ואין מי שיגן עליו ויעזור לו כי אללה הכל יכול. השעבוד לאללה מתיישב בשני הסעיפים האלה צריך לאהוב רק למענו וצריך לפנות רק אליו לבקשת עזרה, אם יעשה את כל זה באהבה וביטחון ובתמידות, יקבל כל מה שזקוק לו מריבונו, אוהבו אותו, או לאהוב לציית ולהיכנע טוטאלית לאללה, או שאתה אדם יהיר, זה סיכום האסלאם.

הנביא עליו השלום אומר "לא יכנס לגן עדן אדם שגרגר יהירות בלבו"¹¹⁹, וגם לא יונצח בגיהנום מי שבלבו גרגר אמונה"¹²⁰.

האסלאם הציב את היהירות נגד האמונה. כמו כן, הנביא עליו השלום אמר שאללה אמר "העוצמה בגדי, והגאווה גלימתי, ומי שמנסה להתחקות לי, אענישו"¹²¹.

העוצמה והגאווה רק לאללה יתעלה, והכניעות והבקשה הן לעבדיו.

---

¹¹⁹ צחיח מוסלם 91
¹²⁰ צחיח אל-תרמיד'י 1999
¹²¹ אבו דאוד 4090

כשמתחילים בקריאה לתפילה מתחילים באמירת "אללה הוא הגדול ביותר", וגם טוב להגיד זאת במקומות גבוהים, בעלילה לרגל על ההרים או התלים, וכשהשטן שומע זאת הוא בורח.

אללה אמר¹²² "קראו לי, אענה לכם, אך אלה הגאווותנים היהירים מלעבוד אותי, ייכנסו מושפלים לאש".

היהירים מעובדיו בטח ישנו את מעשיהם וישתעבדו לשטן, כי האדם רגיש בעמדותיו ומעשיו.

הנביא עליו השלום אמר "השמות הטובים באסלאם הם אלחארת' ואלהמאם"¹²³. אלחארת', זה שעושה. אלהמאם, ההדגשה על תחילת העבודה. תחילת העבודה, תחילת בצוע רצון האל, ושאתה מחשיבו רצונך, ומי שאינו עובד אללה, בוודאי עבד לדבר ברוא, כמו גדלות, דמות, כסף, והוא נהיה יהיר מכדי לעבוד את אללה, הוא משועבד למאווי, ואהבתו לאלילים ולברואים. והמשועבדים לאחר מלבד אללה נקראים כופרים, וכל יהיר הוא כופר.

---

¹²² בפרק 40 בפסוק 60
¹²³ אבו דאוד 4950

אללה אמר¹²⁴ "הם שללו אותם, אך בתוכם הודו באמתותם, כי היו חוטאים ויהירים, וראה מה היה סוף מפיצי השחיתות", והדוגמאות לכך בקוראן רבות.

קריאת ספרים על האסלאם, מוכיחה ללא ספק שככל שהאדם יהיר יותר, יתגאה מלעבוד את ריבונו, ויהיה כופר. כדי שהאדם ישתחרר מהשעבוד לברואים, חייב הוא לעבוד את אללה, ולכן צריך לקרוא בקוראן, ולדעת מה אומר אללה ומה אומר נביאו, על האסלאם. לאט לאט, האדם ישתכנע, שאללה יתעלה, הוא הכל בכל.

ככל שיאמין יותר, יוסר ממנו כל חשד ליהירות, גאווה או כפירה. הכפירה רבה אצל הנוצרים, והיהירות גדולה אצל היהודים.

אללה אמר¹²⁵ "הם לקחו את רבניהם ואת נזיריהם לאדונים להם, מלבד אללה, והם גם לקחו את המשיח בן מרים לאדון מלבד אללה, ולא הצטוו אלא לעבוד רק אלוהים אחד, שאין אלוה מלבדו, והוא נעלה מכל מה שהם משתפים".

---

¹²⁴ בפסוק 14 בפרק 27
¹²⁵ בפסוק 31 בפרק 9

אללה אמר¹²⁶ "אללה, לא יסלח על כל שיתוף עמו, אך הוא יסלח כל חטא חוץ מזה, למי שהוא רוצה, ומי שמשתף עם אללה משהו, ממשיך לתעות".

אללה אמר¹²⁷ דרך משה עליו השלום "הוי בני עמי, אם אתם מאמינים באללה, אז סמכו רק עליו, אם אכן אתם מוסלמים" והם אמרו לו "אנו סומכים על אללה".

נאמר¹²⁸ "ריבוני, קיפחתי את עצמי, ועתה אני מוסלמית עם שלמה לאללה ריבון העולמים".

אללה אמר גם¹²⁹ "ואשר אמרתי לתלמידים שלך: האמינו בי, ובשליחי" ואמרו "מאמינים אננו, והעד עלינו שאנחנו מוסלמים".
אללה אמר¹³⁰ "הן הדת אצל אללה, היא האסלאם".

---

¹²⁶ בפסוק 115 בפרק 4
¹²⁷ בפסוקים 84-85 בפרק 10
¹²⁸ בפרק 27 בפסוק 44
¹²⁹ בפסוק 111 בפרק 5
¹³⁰ בפסוק 19 בפרק 3

אללה אמר¹³¹ "מי שמחפש דת אחרת מלבד האסלאם, לא יתקבלו ממנו מעשיו.

עוד אמר אללה ישתבח¹³² "האם בקשו דת אחרת מזו של אללה? ולו השלים כל מי שבשמיים והארץ, אם מרצון או שלא מרצון, ואליו ישובו". אללה הזכיר את ההתמסרות של כל הברואים מרצון או שלא מרצון, כי כל הברואים והיצורים עובדים את אללה עבודה כללית, כוללת, ורבים מהם לפי שאללה החליט או אומר וכולם מסודרים וחייבים כל דבר בחיים לאללה, ואין לאחד מהם א לברוא מהם יכולת או כוח אלא באללה, הוא ריבונם ומולכם, בוראם אשר קבע להם כל דבר.

כל מה שאללה עשה מתוכנן ומבוצע להפליא, הוא ברא יצורים עניים הזקוקים לו וכנועים לו, והוא הכל יכול, הבורא, המחליט, היודע, העשיר, ברא לכל דבר תפקיד, וברא כל דבר מתאים לתפקידו, כולם נשענים על אללה בכל דבר, ומצוין להיות משעובדים וכנועים, צייתנים לו ונעזרים בו.

---

¹³¹ בפרק 3 בפסוק 85
¹³² בפסוק 83 בפרק 3

הוא האחד והיחיד, בורא הכל, הכל יכול, ואין מי שיכול למנוע נתינותיו, או לתת מה שהוא מונע, אין לו ילד, אין לו עוזר, ולא יהיה לו מחליף.

אללה אמר¹³³ "מה תחשבו, אלה אשר תקראו אליהם מלבד אללה, אם ירצה אללה לפגוע בי, האם הם יכולים להעביר את הפגיע הזאת מעלי? או אם ירצה לרחם עלי, האם הם יכולים למנוע את רחמיו?"

אללה ישתבח אמר דרך אברהם עליו השלום¹³⁴ "בני עמי, אני מתנער ממה שאתם משתפים עם אללה, אני נושא את פני בדבקות אל אשר ברא את השמיים ואת הארץ, ואין אני מהמשתפים. וכשבני עמו התנצחו אתו, אמר: התתנצחו איתי על אללה, אשר הדריך אותי? אינני מפחד ממה שאתם משתפים עמו, אלא אם ירצה ריבוני דבר"..." "אלה אשר האמינו ולא יערבו את אמונתם בקיפוח, להם הביטחון והם המודרכים".

אברהם עליו השלום הוא ראשון המאמינים הנאמנים, ונשלח כשעלי אדמות שלטו הכופרים. נאמר¹³⁵ "כאשר ריבונו של אברהם ניסה אותו בכמה מצוות, עמד בהן. (ריבונו) אמר: הנני ממנה אותך אימאם לאנשים!

---

¹³³ בפסוק 38 פרק 39
¹³⁴ בפסוקים 78-82, מפרק 6
¹³⁵ בפסוק 124 בפרק 12

אמר אברהם: 'ומזרעי אחרי?'. אמר אללה: בריתי לא תיגע לחוטאים שאינם מקיימים את מצוות אללה".

אללה אמר¹³⁶ "אכן אברהם היה אומה בעצמו, הוא יהיה מתמסר לאללה, ומעולם לא יה בין המשתפים".

אללה אמר¹³⁷ "אמרו: היו יהודים או נוצרים, למען תהיו מודרכים", אמרו "אנו האמנו באללה, ובמה שהורד אלינו ובמה שהורד לאברהם וישמעאל, ויצחק ויעקוב והשבטים" ... "ומוסלמים אנו לאללה".

הנביא עליו השלום אמר "הרי אלה שהיו לפניכם היו משתמשים בבית הקברות כמסגד, אל תתייחסו לבית הקברות כמסגד, אני מתרה בכם".

הנביא הסביר שהוא ואברהם עליו השלום הגיעו לדרגה העליונה באהבתם לאללה ואהבת אלל לאהוב היקר, ומי ממנו לא חולם להגיע לקרבת דרגה זו, וזכותו לחלום, אבל חובתו לעשות למנעה. המוסלמי, טוב שלבו יהי משעובד לאהוב שהוא אללה יתעלה.

---

¹³⁶ בפסוק 120 בפרק 16
¹³⁷ בפסוקים 135-136 בפרק 2

אללה אמר "אללה אוהב את היראים"¹³⁸, ואמר שהוא "אוהב את עושי הצדק"¹³⁹ ואמר שהוא אוהב את אלה המבקשים סליחה, ואוהב את המטהרים¹⁴⁰, ושהוא אוהב את אלה אשר נלחמים בשבילו, הערוכים בשורות, כאילו הם בניין מוצק ויציב¹⁴¹.

אללה אמר "אז יביא אללה אנשים אשר יאהבם והם יאהבוהו"¹⁴².

הוא אמר¹⁴³ "אבל אהבת המאמינים לאללה, גדולה יותר".

אללה אמר¹⁴⁴ "היכנסו לגן עדן, אתם זוגותיכם, ושם התענגו לאושר".

אללה אמר "שיהיו רכים למאמינים וקשים ללא מאמינים, ויתאמצו בהקרבה בדרכו של אללה, ולא יירתעו מפני גינוי ותוכחה"¹⁴⁵.

לכן אהבת המוסלמים לאללה גדול מאשר אהבת האחרים לפניהם, ועבודתם לאללה טובה יותר מאלה שלפניהם, והגדולים באהבת ועבודת אללה יתעלה הם חברי מוחמד עליו השלום, הקרובים אליו.

---

¹³⁸ בפסוק 72 בפרק 3

¹³⁹ בפרק 49 פסוק 9

¹⁴⁰ בפסוק 222 בפרק 2

¹⁴¹ בסורה 61 פסוק 4

¹⁴² בפסוק 45 בפרק 5

¹⁴³ בפסוק 165 בפרק 2

¹⁴⁴ בפרק 43 פסוק 71

¹⁴⁵ בפסוק 54 בפרק 5

יש אחדים שטוענים שהאהבה היוקדת אש והשופרת מהלב חוץ מהאהוב
ויש כאלה שאומרים שאללה יתעלה ברא כל היקום ומה שבנו, ועל האדם
לאהוב כל מה שברא אללה, וזה לא נכון, כי אללה ברא ביקום דבר
והיפוכו, הטוב ביותר והרע ביותר, כדי לבחון את האדם בחייו, במה שהוא
בוחר ומתעסק.

אללה אמר¹⁴⁶ "כדי לבחון אתכם, מי הוא הטוב בעשיית המעשים
הטובים".

ומשלמות אהבתך לאללה שתאהב מה שאללה ושליחו אוהבים, ותשנא
מה שאללה ושליחו שנאים. ואתה חייב לקבל מה שקבע לך אותו אללה
בגורלך, בבשורה אומר ישוע בן מרים "הגדולה במצוותי לאהוב את
אללה, בכל לבך, נפשך ושכלך" אבל איפה אהבה זאת אם אתה אוהב
רק את נטיותיך ותשוקותיך?

אללה אמר¹⁴⁷ "משום שהלכו אחרי מה שמרגיש את אללה ודחו את מה
שמשיע את רצונו, ולכן יתבטל עמלכם".

---

¹⁴⁶ בפסוק 2 בפרק 67
¹⁴⁷ בפסוק 228 בפרק 47

אללה שונא את הכופרים, ומקלל אותם, והוא אוהב מי שאוהבו, ואי אפשר שאללה יתעלה לא יאהב את אוהביו מבני האדם, את היראים המיטיבים הסבלניים החוזרים בתשובה, המטהרים, את המבצעים מה שהטיל עליהם.

חלק מהחוטאים יצרו דברים כמו שיצרו הנוצרים, טוענים אהבת אללה בזמן שהם עושים בניגוד למה שהוא אומר, וזנחו את המאבק למענו, ובמקום שלבם יהיה מלא באללה, יש בו מקומות השייכים לזולתו, ואז נעשים מעשים לא למען אללה, אלא למען המתיישבים החדשים, והם מגדילים את הסערה בביטחונם, שהגיעו לרמת נאמנות לאללה, שיפטור אותם מכל מעשה למענו, על אף שאללה יתעלה אומר¹⁴⁸ "ומי שהיה מקווה לפגוש את ריבונו, אז חייב לעשות את הטוב ולעבוד את ריבונו ולא לרף לו שותף", חובה לעשות טוב והוא מה שאללה יתעלה ציווה, ואהב והמעשה חייב להיות טהור לאללה, כמו שאמר אלל יתעלה "אכן, כל מי שהתמסר לאלה בכל לבו, והוא מיטיב, יבוא על גמולו אצל ריבונו. ואין חשש גורלם ולא יעצבו"¹⁴⁹.

---

¹⁴⁸ בפסוק 110 בפרק 18
¹⁴⁹ בפסוק 112 מסורת אלבקרה, פרק 2

הנביא עליו השלום אמר "מי שעשה מעשה שלא ציוונו עליו, אז המעשה
שלו דחוי"¹⁵⁰.

עוד אמר הנביא עליו השלום "הרי נמדדים המעשים בכוונות עושיהן, וכל
אדם יקבל לפי כוונתו בעשייה, מי שיוצא למעשן אללה ושליחו, יקבל
לפי כוונתו, ומי שיצא למען אינטרסים, ומטרות, יומיים, או למען אישה
שיתחתן איתה, תחשב יציאתו למען מה שהתכוון"¹⁵¹.

וכך האסלאם, לפי מה שאתה מתכוון בדבריך ובמעשיך, תקבל את
הגמול.

השיתוף והעבודה הזרה מתגברים על הרבה נפשות, הם כמו שאמר
אהובינו מוחמד עליו השלום לחבר אבו בכר, בתשובה לשאלה "איך אני
מציל את עצמי מהשיתוף", אז הוא אמר להגיד "הוי אללה, אני מתגונן
בך מהשיתוף בך שאני יודע ומודע, וחוזר בתשובה לפניך ממה שאני לא
יודע".

---

¹⁵⁰ צחיח מוסלם 1718
¹⁵¹ צחיח אל-בוח'ארי 6953

הח'ליף בן אלח'טאב, היה אומר בתפילתו "הוי אללה, עשה את עבודתי כולה טובה, ועשה אותה רק למענך, ואל תיתן ממנה דבר לזולתך".

הרבה פעמים מתערבות התשוקות הנסתרות, בהגשמת רצונות של נפשות האוהבות לאללה, ומתערבות בעבודות נפשות לאללה.

רבים מהמוסלמים הקודמים החכמים, הזהירו את האחרים מבקשות ומלחמות על דרגות עליונות ומעמדים רמים, כי מי שאוהב את אללה לא צריך להישאר בלבו מקום לאהבת מנהיגות או תפקיד אחר, כי הקרב הזה ישחית הרבה דברים יפים בלבו ולבבות האחרים ובמציאות.

אללה יתעלה מרחיק מהמאמינים בו כל רעה וכל תועבה.

אללה אמר "עשינו את זאת כדי להרחיק את הרעה ואת התועבה ממנו, כי היה מעבדינו הנאמנים"¹⁵².

הנאמן לאללה טועם ממתיקות שעבודו לאללה יתעלה, מה שימנע ממנו לעבוד זולתו. וממתיקות אהבתו לאללה, מה שימנע ממנו לאהוב זולתו, כי אצל הלב הטוב והנקי והתם אין יותר מתוק מזה, יותר טעים, יותר

---

¹⁵² בפסוק 24 בפרק 12

מושלים, ויותר משמח, יותר עדין, ונעים, יותר רך, ממתיקות המאונה הנמצאת בשעבוד לאללה יתעלה ואהבתו ונאמנות לו.

כל זה מצריך את משיכת הלב לאללה, והלב צריך לחזור לאללה, ויהיה ירא אללה אוהב אותו ונאמן לו, כמו שאללה יתעלה אמר¹⁵³ "הירא את הרחמן בסתר, ובא בלב מלא סבלנות".

האוהב חושש ודואג מאי הגשמת מה שהוא רוצה ומבקש, לכן עבד אללה ואוהבו נצמד תמיד בין התקווה לפחד כמו שאללה יתעלה אמר¹⁵⁴ "אלה אשר אליהם מתפללים, בעצמם מבקשים להתקרב אל ריבונם ומתחרים ביניהם, מי מהם קרוב יותר, ומבקשים את רחמיו, ומפחדים מעונשו, אכן יש להיזהר מעונש ריבונך".

אם העבד נאמן לאללה אז אללה יעזור לו ויחיה את לבו וימשוך אותו אל ריבונו, ואז יסתלק ממנו מה שנוגד לרצון אללה. אבל מי שאינו נאמן לרצון אללה, לבו פתוח לכל המאוויים שלו, תשוקותיו ורצונותיו, לבו יאהב מה שהוא רוצה, וילך אחרי מי שאוהב, כמו הענף שכל רוח מזיזה אותו,

---

¹⁵³ בפסוק 33 בפרק 50
¹⁵⁴ בפסוק 57 בפרק 17

ולכן כל דמות אישה נאה, בן אדם חושב, ולכל דבר זול בעיני האחרים. ופעמים אחרות, מושכים אותו הכבוד והמנהיגות, יתרצה ממלה ויכעס ממלה, ומי שאומר עליו דברים יפים מוצא חן בעיניו, אפילו היה שקר, ומכעיס מה ומי שאומר נגדו דברים, אפילו אם היו אמתיים. לפעמים משעבדים אותו הכספים או דברים מפתחים אחרים, ולאן שילך יתפתה ומי שאין לו הדרכה יאבד בדרך.

או שאתה עבד לאללה, נכנע, מציית, משועבד לו, או משועבד לזולתו, והשטן יהיה אחיך, וייפה לך תועבות ורעות שאתה עושה.

או שהלב מאמין ורוצה את אללה יתעלה או שהלב יהיה יהיר וגאוותן וכופר. אללה יתעלה אמר¹⁵⁵ "הכוון את עצמך לדת החניף, בהתמסרות מלאה. ולך לפי הדרך שאללה ראה את האדם לפיה, לא ניתן לשנות את בריאתו של אללה. זוהי הדת הנכונה, ואולם רוב האנשים אינם יודעים את זאת. שובו אליו ויראו אותו, וקיימו את התפילה, ואל תהיו מהמשתפים, מאהל אשר שוסעו בעבודתם, והיו לשסעים, כל סיעה שמחה בשלה".

---

¹⁵⁵ בפסוקים 30-32 בפרק 30

אללה יתעלה עשה מאברהם ובניו ונכדיו מובילים לעבדיו הנאמנים,
ועשה מפרעה וממשיכיו מובילי המשתפים וההולכים אחריו.

אללה אמר¹⁵⁶ "והענקנו לו את יצחק והוספנו את יעקב ואת שניהם עשינו
ישרים, ועשינו אותם מנהיגים ישרים אשר מדריכים על פי צווינו והורינו
להם לעשות את הטוב, לקיים את התפילה, לתרום את הצדקה, והם
עבדו רק אותנו".

ועל פרעה ועמו אמר אללה¹⁵⁷ "והפכנו אותם דוגמה למנהיגים הקוראים
לאנשים אל תוך האש, וביום תחיית המתים לא יהיה להם מציל, ושלחנו
אחריהם קללה בעולם הזה וביום תחיית המתים יהיו מן הבזויים
והפסולים".

פרעה ואנשיו הובילו כל מי שמצאו חן בעיניהם והלכו בדרכם בדרכי
תעייה וטעייה, לא הבחינו בין בורא לברואים, ולא מבדילים בין מה
שאללה יתברך רוצה או לא רוצה.

פרעה ואנשיו אפילו הכחישו את שליחות משה ואהרון מטעם אללה .

---

¹⁵⁶ בפסוקים 72-73 בפרק 21
¹⁵⁷ בפסוקים 41-42 בפרק 28

פרק 3 – ההבדלים בין הבורא והברוא

בזמן שאברהם וששלתו מהנביאים והמאמינים בהם, כולם יודעים שיש הבדלים בין הבורא והברואים, ויש הבדל בין הציות והמרי, ושהעבד ככל שידע את ההבדל הזה תגדל אהבתו ושעבודו לאללה, וציותו לו והתרחקותו מעבודת זולתו ומהציות לזולתו.

הכופרים משווים בין הבורא והברוא, אללה אמר¹⁵⁸ "החזיתם באשר תעבדו, אתם ואבותיכם הקדמוניים, הם כולם אויבי, מלבד ריבון העולמים".

והם מוסיפים להחזיק בדברי שירים, ודברים שאפשר לפרשם ליותר מפן אחד.

למשל, "אל-פנאא", אפשר לפרש מילה זו בשלושה מובנים:

1. המושלמים מהנביאים, ונאמני אללה.
2. נאמני אללה והמיטיבים.
3. סוג של צבועים, משתפים, מדמים עצמם לאחרים.

---

¹⁵⁸ בפסוקים 75-77 בפרק 26

הסוג הראשון עוזבים כל רצון חוץ מרצון אללה, הוא רק אוהב, עובד, נכנע ומציית רק לאללה. הוא אומר "אני רוצה שלא ארצה אלא מה שהוא ירצה".

שלמות העבד שלא ירצה או יאהב אלא מה שירצה ויאהב אללה, כמו המלאכים, הנביאים, המיטיבים, וזה מובן בכתוב "בלתי אם אשר יגיע אל אללה בלב שלם"¹⁵⁹, וזה הוא שאין לו חוץ ממה שרצה אללה, או הרצון של אללה, אין חוץ מאהבת אללה, וכל זה תמצית האסלאם.

הסוג השני, יש שאוהבים את אללה יתעלה ועובדים אותו, לבבותיהם חלשים מלחוש אחרת. הרי הם אינם מוכנים לחוש אחרת, כמו שנאמר¹⁶⁰ "ולבה של אמו של משה נהיה ריק, וכמעט שחשפה את האמת, לולא ייצבנו את לבה". נהיה ריק, אלא מהזכרת משה! וזה מה שקורה לאנשים, או מתוך אהבה, או פחד או תקווה, ואם זה יקרה לאדם, ינצח אותו הערפול, הערפול ינצח כל מציאות, ובסוף הכל נעלם. ואם העניינים יסתדרו, האוהב יאבד כל הבחנה בינו לבין האהוב, עד שהוא יחשוב ששניהם אחד, כלומר, אחד בתוך השני.

---

¹⁵⁹ בפסוק 89 בפרק 26
¹⁶⁰ בפסוק 10 מסורה 28

מספרים על אדם שזרק את עצמו למי הים, ואז אוהבו זרק גם הוא את עצמו למי הים, ואז שאל האהוב, אני זרקתי את עצמי לים, מי זרק אותך לים אחרי? התשובה הייתה "נהייתי חלק ממך, עד שחשבתי שאני זה אתה".

הטעות הזאת, שנפלו בה רבים, וחשבו הם מאוחדים עם אהוביהם עד שאין הבדל בין הימצאות זה והימצאות זה, וזאת טעות איומה כי אללה יתעלה אינו מתאחד עם אף אחד מברואיו.

גם גדולי המאמינים שהיו, כמו אבו בכר ועומר וכל חברי הנביא עליו השלום, לא נפלו באחדות השיגעון הזה, או בחדלון הזה. כל מה שכלול באיחוד מדומה זה, אבוד שכל, השתלטות רחשי הלב הקיצוניים על כל דבר צלול באדם, אומר שהוא לא מקובל ולא ישים, ואין בו אמונה אמיתית. והייתה תקופה בעיראק שאחדים מהמאחדים האלה היו מתעלפים, ואחדים היו מתים. היו סופים שהיו מאוחדים לכאורה, והיו אומרים דברים לא הגיוניים, ויש כאלה שהחזיקו את שכלכם וחזרו לאיתנם ולאמונתם וכניעותם לאללה. אלה שחזרו לאיתנם, בנוסף לאמונתם ונאמנותם לאללה, היה להם אופן רחב

ועשיר בענייני דת, והם יודעים שהכל קיים ברצון אללה, ובהחלטתו
ובסיועו, וכל זה עזר להם להתעמק בדת ולחזק את הבנתם ואהבתם
לאללה שאין זולתו.

כידוע, הנביא עליו השלום הוא הדוגמה שהמוסלמים צריכים
לחקותה, והוא עשה את כל המוטל עליו ולא החסיר דבר, וכשאללה
יתעלה הוביל אותו בלילה ממכה למסד אל-אקצא בירושלים, והעלה
אותו מהמסגד לרקיע השביעי, והחזירו לירושלים ומשם למכה, חוויה
לא רגילה לבן אדם, אבל מוחמד למחרת בבוקר לא היו עליו כל
שינויים, הוא נהג כנביא רגיל ושליח רגיל.

הסוג השלישי של החידלון, אומרים אנשי התעיה והטעות, להעיד
שאינן נמצא זולת אללה, והמצאות הבורא מובנת מהמצאות הנבראים,
כלומר שאין הבדל בין הבורא והברואים. זה חידלון של אנשי התעיה
והטעות, כל הטעויות נרשמות בשמים, כי האסלאם מלמדנו, אני יודע
שאללה יתעלה הוא הבורא, הריבון, המציל, העשיר, המסייע,
התקווה, שעליו אני נשען וסומך, אוהב מה שהוא אוהב, ושונא מה
שהוא שונא, ובלבי אין זולתו ולא יהיה זולתו.

אז הסוג השלישי לחידלון הוא חידלון הפרעונים, ומהמוסלמים היו אל-קראמיטה, כדוגמתם, שאפילו פעם באו ושדדו את האבן המקודשת, והרסו את אל-כעבה. כמובן, באסלאם, מאז תחילתו, ההבדלים כבירים בין מי שברא, שאין אדם היכול לתארו, ובין הנבראים, שרואים ושומעים אותם, אין שום דמיון ביניהם, ואל ינסה האדם לחשוב על דמות או צורת אללה, אין לאללה דומה. ידוע רק שאללה הוא הבורא, הריבון, האחד, המשענת, הכל יודע ויכול, ואשר דן אותנו ביום הדין לאחר תחיית המתים.

זאת התעודה הנכונה לאללה יתברך ויתעלה, וזה צריך להישאר חזק בלב. עדות, אין אלוהים זולת אללה, ומוחמד שליח אללה, היא עדות שאספה כל מה שמוסלמי צריך להאמין בו, לדבוק בו, וללכת לפיו. הלב כאן נשאר עם אללה, וכולל רק את אללה בתוכו, ונשען עליו ופנה אליו, ותמיד מזכיר.

הנביא עליו השלום אמר "הטוב ביותר שאמרת, אני והנביאים מלפני: 'אין אלוה זולת אללה, יחיד ואין לו שותף, לו המלכות ולו התודה, והוא הכל יכול', ומי שאמר דברים מנוגדים לכך, טועה ומטעה".

הרי מילת אללה מוכרת וידועה לכל, ומשמעותה הבורא היחיד, הריבון היחיד, הכל יכול היחיד.

הנביא מוחמד עליו השלום אמר פעם " מי שהיו המילים האחרונות בחייו 'אין אלוהים מלבד אללה' יכנס לגן העדן".

אללה אמר¹⁶¹ "שבח את שם ריבונך העליון", והוא אמר גם¹⁶² "אמור 'אללה', אחר כך עזוב אותם לנפשם, לשחק בהבליהם". הוא אמר אללה, ולא פרש, כי באותו פסוק יש שאלה, מי הוריד את התורה? לכן הוא אמר "אללה", כלומר אללה הוא זה שהוריד את התורה.

הנביא עליו השלום אמר "המשפטים הטובים שאמרתי אותם אני, והנביאים מלפני: אין אלוהים מלבד אללה, יחיד ואין לו שותף, לו המלכות ולו התודה, והוא הכל יכול"¹⁶³. ומי שטוען שאת זה אומרים האנשים הרגילים, בזמן שהאנשים המקורבים אומרים רק "אללה, אללה", והמיוחדים אומרים רק "הוא, הוא", שקרנים הם, תועים ומתעים.

---

¹⁶¹ בפסוק הראשון בפרק 87

¹⁶² בפסוק 91 בפרק 6

¹⁶³ א-תרמיד' 3585

אללה אמר¹⁶⁴ "אל תאכלו מאשר לא הזכר עליו שם אללה" וגם אמר¹⁶⁵ "אכול ממה שצדו למענכם, והזכיר את שם אללה עליו", וזה להגיד "בשם אללה", כלומר שאני עושה את המעשה בשם אללה.

הנביא עליו השלום אמר "מי ששחט קורבן לפני תפילת חג הקורבן שישחט קורבן אחרי, ומי שלא שחט, שישחט אחרי התפילה, ויגיד לפני השחיטה: בשם אללה"¹⁶⁶.

הנביא אמר גם לעומר בן אבי סלמה "הוי עלם, תתחיל את האוכל באמירת 'בשם אללה' ותאכל ביד ימין, ותאכל מה שקרוב אליך"¹⁶⁷.

הנביא עליו השלום אמר "שתי מילים קלות באמירתן, כבודות במשקלן, אהובות על הרחמן: השבח והתודה לאללה, השבח לאל העצום"¹⁶⁸.

הנביא עליו השלום אמר גם "שתי המילים הטובות ביותר שאמר המשורר לביד: הלא כל דבר זולת אללה, בטל ומבוטל"¹⁶⁹. הכוונה מכל מה שעבר הוא כשאתה מזכיר את שם אללה יתעלה, תזכירו במשפט שלם, וזה

---

¹⁶⁴ בפסוק 12 בפרק 6

¹⁶⁵ בפסוק 4 בפרק 5

¹⁶⁶ צחיח אל-בוח'ארי 7400

¹⁶⁷ צחיח אל-בוח'ארי 5376

¹⁶⁸ צחיח אל-בוח'ארי 6406

¹⁶⁹ מוסלם 2256

נקרא הדיבור. והדיבור מחולק למילים, ומילת אללה נותנת לך את השקט, להרגיש שאתה קרוב לאללה יתעלה, את מוקירו, אוהבו, סומך עליו, והוא אוהב אותך, מגן עליך, נותן לך ושומר עליך. ואל תזכיר את אללה יתעלה במילה בודדת, שתוביל לדמיונות ותעיות, ותועבות וכפירה, כמו שהוסבר לפני כן.

סיכום הדת מתבסס על שני אלמנטים:

1. לא נעבוד זולת אללה.

2. נעבוד את אללה לפי ההלכה שלו, ולא כמו שייצרנו. כמו שאללה

יתעלה אמר¹⁷⁰ "מי שהיה מקווה לפגוש את ריבונו, הוא חייב לעשות

את הטוב, לעבוד את ריבונו, ולא לצרף לו שותף". וזה מבטיח את

יישום שתי העדויות: אני עד שאין אלוהים מלבד אללה, ואני עד

שמוחמד הוא שליח אללה. בעדות הראשונה, לא נעבוד אלא את

אללה. בעדות השנייה, מוחמד הוא שליח אללה, ואנחנו בדיוק נלך

בדרכו ונציית לו.

אללה אמר זאת בקוראן, ומוחמד עליו השלום אמר זאת בסונה, והם

הבהירו לנו איך נעבוד את אללה, והזהירו אותנו מכל המצאה ותעייה.

אללה אמר¹⁷¹ "אכן, כל מי שהתמסר בכל לבו לאללה והוא מיטיב,

יבוא על גמולו אצל ריבונו, ואין חשש לגורלם ולא יעצבו".

---

¹⁷⁰ בפסוק 110 בפרק 18

¹⁷¹ בפסוק 112 בפרק 2

כמו כן, אנחנו מצווים שלא לפחד אלא מאללה, ואלא לסמוך אלא עליו, בכך אנו מצווים להצטרף לנביא עליו השלום ולציית לו, ויהיה לנו לדוגמה, מה שהוא מתיר מותר, ומה שהוא אוסר אסור, והדת כרצון אללה.

אללה אמר "לו רק היו מסתפקים במה שאללה ושליחו נותנים להם, והיו אומרים: דיינו באלה, הוא ייתן לנו מחסדו, וגם שליחו ייתן לנו, ורק את אללה אנו מבקשים"¹⁷².

אללה יתעלה עשה את ההסתמכות על אללה לבדו, ואמר¹⁷³ "ואמרו דיינו באללה" ולא אמר "דיינו באללה ושליחו".

אללה אמר גם "הוי הנביא, דיך באללה, וההולך בעקבותיו מהמאמינים"¹⁷⁴.

אללה אמר¹⁷⁵ "האם אללה אינו די לעבדו הנאמן?".

---

¹⁷² בפסוק 54 בפרק 9

¹⁷³ בפסוק 59 בפרק 9

¹⁷⁴ בפסוק 64 בפרק 8

¹⁷⁵ בפסוק 36 בפרק 39

אללה אמר גם "דיינו באללה, הוא ייתן לנו מחסדו, וגם שליחו ייתן לנו"¹⁷⁶.

אללה יתקדש עשה את הנתנה רק ממנו ומשליחו, והקים לאללה את נתינת החסד כי החסד בידי אללה והוא נותן למי שירצה, ולא לאללה החסד בעליון על הנביא ועל המאמינים.

אמר אללה¹⁷⁷ "ורק את אללה אנו מבקשים". אללה יתברך עשה את הבקשה רק מאללה, וכך אמר גם בפסוקים 7-8 בפרק 94.

הנביא עליו השלום אמר לבן דודו, עבדאללה בן עבאס "אם תשאל, תשאל רק את אללה, ואם תבקש עזרה, תבקש עזרה רק מאללה"¹⁷⁸.

ובקוראן הרבה רמזים בפסוקים שאומרים את זאת.

אללה עשה את כל השעבוד והפחד והיראה לאללה יתעלה, ועשה את הציות והאהבה לאללה יתעלה ולשליחו עליו השלום. ככתוב "עבדו את אללה, ויראו ממנו ושמעו בקולי"¹⁷⁹, כך אמר נוח לעצמו.

---

¹⁷⁶ בפסוק 59 בפרק 9

¹⁷⁷ בפסוק 59 בפרק 9

¹⁷⁸ אחמד 2803

¹⁷⁹ בפסוק 3 בפרק 71

אללה אמר "וכי רק אלה המצייתים לאללה ולשליחו ומפחדים מפני אללה ויראים אותן, אלה הם המצליחים"¹⁸⁰. ויש עוד הרבה דוגמאות בקוראן ובסונה.

השליחים עליהם השלום והברכה, צוו כולם לעבוד אותן, ולבקשו, ויסמכו עליו, והציות יהיה להם.

אללה יתברך אפשר לנוצרים ולדומיהם לתעות, והם שיתפו באללה ועבדו עבודה זרה, ולא צייתו לנביאיו, והם החשיבו את כוהני דתם הריבונים שלהם בנוסף לאללה, ופנו אליהם וביקשו מהם ושאלו אותם.

אללה ישתבח הדריך את המאמינים הנאמנים לו, בעלי דרך השירה, אשר הכירו את האמת, והלכו בדרך האמת, והם לא נהיו מאלה שאללה כעס עליהם, ולא מן התועים. עבדו את אללה יתעלה באמונה, ונהגו בכניעות שלמה לאללה, והיו מבקשים רק מריבונם, והתחננו אליו, סמכו עליו, וצייתו לו, כבדוהו, ואהבוהו. הם נהיו המגנים שלהם, ונהרו אחריהם, והודרכו לפי אורם. זה הוא האסלאם ששלח

---

¹⁸⁰ בפסוק 54 בפרק 24

בו אללה יתעלה את הראשונים ואת האחרונים מהשליחים, וזאת היא

הדת שאללה מקבל, ולא יקבל מאיש אלא אותה.

וזאת תמצית עבודת האדם לאללה, לריבונו יתעלה.

מאללה האדיר מבקשים אנו להמשיך באסלאם, לעשות למענו, ונמות

כמוסלמים מאמינים ונאמנים. וברם השם על כל דבר, הוי אללה

יתעלה, תן למוחמד עליו השלום רחמים, וגם לכל חבריו, ולמשפחתו,

ולכל המוסלמים.

תודה לאל.